

SZTE ÁJK

Nemzetközi jogi és Európa-jogi tanszék

NEMZETKÖZI JOG - Gyakorlat

Jogász szak – nappali tagozat (JNA)

Jogesetek köre (gyakorlati tematika):

1. Bős-Nagymaros vízlépcsőrendszer ügye
2. A Nicaragua elleni katonai és katonai jellegű akciók ügye
3. Francia nukleáris kísérletek ügye I-II.
4. Barcelona Traction Light and Power Company Ltd. ügye /L. V. 1957-1982; 147-162. o.
5. Az Egyesült Államok teheráni diplomáciai és konzuli személyzetének ügye
6. Dél-Afrikának a Biztonsági Tanács határozatával ellentétesen fenntartott namíbiai jelenlétének jogi következményei
7. Északi tengeri kontinentális talapzat ügye
8. LaGrand ügy
9. Kongó v. Belgium

Írásos háttér:

- az alábbiakban közölt összefoglalók;
- Kovács P.: Nemzetközi közjog. Budapest 2006. (a jogesetekre utaló részek)
- Lamm Vanda: A Nemzetközi Bíróság ítéletei és tanácsadó véleményei 1945-1993, Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Bp., 1995. - vonatkozó részek

Az egyes jogesetek összefoglalója

1. A BŐS- NAGYMAROS VÍZLÉPCSŐ RENDSZER ÜGYE

(Magyarország és Szlovákia - 1997)

Az ügy jelentősége:

Az ügy számos problémát vetett fel; többek között ez volt az első olyan ügy, melyben a környezetvédelem kérdése előtérbe kerülhetett, valamint eljárásjogi szempontból az első olyan eset, amelyben a Nemzetközi Bíróság „*amicus curiae*”¹ beadványt is vizsgált. Ezen

¹ A latin kifejezés jelentése: "a bíróság barátja". A fogalom olyan szakmai véleményt takar, amely egy-egy bonyolultabb jogi, társadalmi, politikai vagy szaktudományos kérdésben igyekszik a bíróság számára információt közvetíteni, illetve az ítélkező testület figyelmét felhívni olyan fontos vonatkozásokra, amelyek a felek perbeli cselekedetei és nyilatkozatai alapján egyébként rejtve maradnának. Mindez – a bíróság eljárását meghatározó szabályokhoz, valamint a bírói testület gyakorlatához igazodva - történhet a peres felek vagy egy harmadik fél érdekében, a bíróság kifejezett felkérése alapján, avagy az *amicus curiae* levelet betérjesztő személy, szervezet saját kezdeményezése nyomán.

felül mélyrehatóan vizsgálta a szükséghelyzet problematikáját, az egyoldalú állami aktusokat, valamint a nemzetközi szerződéseknek a nemzetközi jog általános elvei (pl. *clausula rebus sic stantibus*) alapján történő megszűnésének kérdését.

Az ügy háttere

Már az 50-es években hatástanulmányok készültek a Duna hasznosításáról, illetve a 70-es évek olajárrobbanása után. a villamosenergia-termelés megkezdéséről Magyarország és Csehszlovákia között. 1977. szeptember 16-án² a két állam közös vízügyi projekt megvalósításában állapodott meg, a következők szerint.

- A csehszlovák területen lévő Bős (Gabčíkovo) és magyar területen lévő Nagymaros helységeken egy-egy vízierőművet építenek fel, amelyek elválaszthatatlan üzemelésű létesítményrendszert alkotnak, és ehhez a régi Duna-meder vizének 90-97%-át egy csehszlovák területen található üzemvízcsatornával vezetik el. A tervhez hozzátartozott egy tározó is Dunakiliti felett (magyar és csehszlovák területen).
- Árvízvédelmi célú gátrendszert építenek fel Dunakilitinél magyar területen.
- A hajózást pedig az üzemvízcsatornán kiépített hajózsilipekkel oldják meg, amelyet Bősnél építenének meg.
- Az építmények a felek egyenlő arányú közös tulajdona lett volna, a hasznokból egyenlő arányban részesültek volna, a berendezések kezelését pedig az az állam látta volna el, amelynek az a területén található.

Eredeti tervek szerint 1986-1990 között kellett volna üzembe helyezni az erőműveket, de a 80-as években elmélyülő válság miatt a magyar fél ezt nem tudta vállalni, és 1983-ban³ módosították a az üzembe helyezés időpontját 1990-1994-re. A 80-as évek végén azonban felerősödött a beruházást ellenzők tiltakozása, és az Országgyűlés a tervek felülvizsgálatát rendelte el⁴, majd felhatalmazta a kormányt az 1977-es szerződés módosítására⁵, végül 1989. május 13-án egyoldalúan felfüggesztette a Nagymarosnál folyó építkezéseket⁶.

Az ügy kronológiája

- 1977. szept. 16.: Magyarország és Csehszlovákia szerződést köt a közös vízügyi projekt megvalósításáról (a továbbiakban 1977-es szerződés).
- 1983. okt. 10.: Magyarország kezdeményezésére a felek módosítják a szerződést, lassítják a munkálatokat ökológiai, politikai, és gazdasági okok miatt.
- 1989. febr. 6.: Magyarország kezdeményezésére a felek aláírnak egy, a munkálatok lerövidítéséről, gyorsításáról szóló jegyzőkönyvet, és egyben megerősítik az 1977-es szerződést.
- 1989. máj. 13.: Magyarország egyoldalúan felfüggeszti a nagymarosi építkezést.
- 1989. aug. 25.: Csehszlovákia felszólítja Magyarországot a munkálatok folytatására, és figyelmezteti, hogy ők ennek hiányában is folytatják a munkálatokat, folyamatosan folyt az alternatíva-keresés, és végül a C-variánst fogadta el a csehszlovák kormány, ami

² Magyarországon az 1978. évi 17. tvr. hirdette ki, a szerződés 1978. jún. 30-án lépett hatályba.

³ Magyarországon az 1986. évi 6. tvr. hirdette ki.

⁴ 1088/ 1988.(XI.3.) MT határozat

⁵ 1109/1988. (XII.15.) MT határozat

⁶ 9/1989. (VI. 13.) OGY határozat

Dunacsúnynál egy bukógát, valamint egy ezt a gátat a felvívcsatorna déli végével összekötő terelőgát megépítését tartalmazta.

- 1989. okt. 27.: Magyarország úgy dönt, hogy felhagy az építkezéssel, és a kialakult állapotot őrzi meg.
- 1992. júl. 23.: Csehszlovákia bejelenti, hogy szeptembertől megkezdí a bösi beruházás üzembe helyezésének megvalósítását az ideiglenes megoldás révén (C-variáns), majd október 23-án Dunacsúnynál megkezdí a folyó elzárását és egyoldalúan eltereli a Dunát a saját területére.
- 1992. máj. 25.: Magyarország ezzel a nappal felmondja az 1977-es szerződést, miután többször is tiltakozik a C-variáns ellen.
- 1992. okt. 28., London: az EU Bizottságának közvetítói tevékenysége következtében a felek elfogadnak bizonyos közbenső rendelkezéseket arról, hogy az ügyet a Nemzetközi Bíróság elé viszik, egy tényfeltáró bizottság fogja véleményezni a C-variánst, amely majd javaslatot tesz esetleges sürgős intézkedésekről
- 1993. jan. 1.: Szlovákia független állam lesz, és az 1977-es szerződésben Csehszlovákia jogutódjává válik
- 1993. ápr. 7., Brüsszel: Magyarország és Szlovákia Külön Megállapodást⁷ köt a vitának a Nemzetközi Bíróság elé viteléről, amiben megegyeznek arról is, hogy a Nemzetközi Bíróság végleges ítéletéig egy ideiglenes vízmegosztási megoldást dolgoznak ki, valamint megállapodnak azokban a kérdésekben, amikre választ várnak a Nemzetközi Bíróság eljárásában.
- 1994. máj. 2.: a keresetek benyújtása a Nemzetközi Bíróság elé
- 1995. ápr. 19. megállapodás a két állam között az ideiglenes vízpótlásról (nem hirdették ki).
- 1995. jún. 20.: vége a Nemzetközi Bíróság előtti eljárás írásbeli szakaszának
- 1997. márc. 3. -ápr. 16.: szóbeli szakasz.
- 1997. szept. 25.: ítélethirdetés.

A Nemzetközi Bíróság joghatóságának alapja és a feltett kérdések

A felek az 1993. április 7-én Brüsszelben kötött Külön Megállapodás (kompromisszum) 1. cikkében állapodtak meg abban, hogy a Nemzetközi Bíróság Alapszabályai 40. cikkelyének (1) bekezdése alapján a következő kérdésekben kérték a Nemzetközi Bíróság döntését:

- volt-e joga a Magyar Köztársaságnak 1989-ben felfüggeszteni, majd ezt követően felhagyni a Nagymarosi Tervvel, valamint a Bösi Terv azon részeivel kapcsolatos munkálatokkal, amelyek tekintetében a Szerződés a Magyar Köztársaságra ruházta a felelősséget;
- volt-e joga a Cseh és Szlovák Szövetségi Köztársaságnak arra, hogy 1991 novemberében megkezdje az „ideiglenes megoldás” megvalósítását, és hogy 1992 októberétől működésbe hozza ezt az Európai Közösségek Bizottsága, a Magyar Köztársaság és a Cseh és Szlovák Szövetségi Köztársaság független szakértői munkacsoportja 1992. november 23-i jelentésében leírt rendszert (a Dunának a vízre és a hajózási vonalra vonatkozó következményekkel járó felduzzasztása csehszlovák területen az 1851,7 folyamkilométernél);
- melyek a Magyar Köztársaságnak az 1977-es szerződés megszüntetéséről szóló, 1992. május 19-i jegyzéke jogkövetkezményei.

⁷ 29/1993. (V.4.) OGY határozat

- A Nemzetközi Bíróságot továbbá arra kéri, hogy állapítsa meg azokat a jogkövetkezményeket, ideértve a feleket illető jogok, illetve őket terhelő kötelezettségek körét, amelyek az ítéletből majd következnek.
- A fentiekben túlmenően mindkét fél bejelentette a kártérítési igényét a másik fél által okozott károk vonatkozásában.

A keresetekben kifejtettek alapján, abban a két fél véleménye megegyezett, hogy az 1977-es szerződés és az 1989-es jegyzőkönyv megkötése érvényes volt, és a fent áttekintett események idején hatályban volt. Nem vitatták azt a tényt sem, hogy ezek a szövegek nem teszik lehetővé a munkálatok kivitelezésének egyoldalú felfüggesztését, abbahagyását vagy akár új ütemterv szerinti folytatását.

Magyarország kitartott álláspontja mellett, miszerint, bár valójában felfüggesztette a munkálatokat, sohasem függesztette fel az 1977-es szerződés alkalmazását. Magatartásának megindokolásakor tulajdonképpen az ökológiai szükséghelyzetből indult ki, és erre építette az érvrendszerét, valamint azt hozta fel, hogy Csehszlovákia már 1989 előtt megsértette az 1977-es szerződést azzal, hogy nem volt hajlandó figyelembe venni az ökológiai veszélyt, és továbbra is folytatta az eredetileg eltervezett munkálatokat. Magyarország felhozta azt az érvet is, hogy az 1969. évi Bécsi Egyezmény⁸ nem alkalmazható a jogvitára, mert az 1977-ben, a szerződés megkötésekor még nem volt hatályban, de azt elismerte, hogy az Egyezmény sok tekintetben a fennálló szokásjogot tükrözi és javasolta a Nemzetközi Bíróság számára, hogy az ügyben fokozott figyelemmel vizsgálja az egyezménynek a szokásjoggal való azonosságát.

Szlovákia elismerte, hogy az 1969. évi Bécsi Egyezmény nem alkalmazható az 1977-es szerződésre, de kiemelte, hogy az a nemzetközi szokásjogot kodifikálta, különösen a szerződések alkalmazásának érvénytelenségére, megszüntetésére és felfüggesztésére vonatkozó V. fejezet tekintetében. Mindemellett az 1989-es megerősítésre már alkalmazhatónak találta a Bécsi Egyezményt. Kifejtette azt is, hogy a Magyarország által hivatkozott szükséghelyzet nem elég indok a szerződéses kötelezettségek felfüggesztésére, sőt az ökológiai kockázat sem elég indok a szükséghelyzet megállapításához, annak fennálltát pedig mind 1989-ben, mind azt követően tagadta.

A Nemzetközi Bíróság ítélete

A Nemzetközi Bíróság először az 1969. évi Bécsi Egyezmény alkalmazhatóságáról foglalt állást, majd rátért a felek által feltett kérdések vizsgálatára. Ami az 1969. évi Bécsi Egyezményt illeti, az jelentős részben a létező szokásjog kodifikálásának tekinthető, valamint az 1989-es jegyzőkönyvre mindenképpen alkalmazandó, így a jogviszony egészére, vagyis az 1977-es egyezményre is.

(1) Volt-e joga Magyarországnak 1989-ben felfüggeszteni, majd leállítani a Bős-Nagymarosi beruházás ráeső részeivel kapcsolatos munkálatokat?

(i) A felek érvei

⁸ A szerződések jogáról szóló 1969. május 23-án Bécsben megkötött egyezmény, Magyarország az 1987. évi 12. tvr.-tel hirdette ki. [Tanulmányi segédlet, nemzetközi jog I.]

Magyarország szerint a Szigetköz és a Dunakanyar ökológiai szükséghelyzetben volt és az ivóvízbázis is veszélyeztetett volt, ezért nem lehetett folytatni a munkálatokat, ugyanis a nemzetközi jog általános elvei szerint Magyarország nem kötelezhető olyan tevékenységre, amely rá nézve káros eredménnyel járna, azaz az *impossibilia nemo tenetur maximam*⁹ elvre hivatkozott: nem lehetett tőle elvárni, hogy a természeti katasztrófával fenyegető vízierőművet megépítse. Ezt az érvet hozta fel a kilépési klauzula hiányában történt szerződés felfüggesztésére, mivel ilyen esetekben a nemzetközi jog általános elveit kell alkalmazni, ezt erősítette meg az 1969.évi Bécsi Egyezmény is¹⁰. Ezen felül hivatkozott még az államok felelősségéről szóló ENSZ kodifikációs tervezet 33. cikkére, amely szerint a szerződés szükség esetén felfüggeszthető, ha ez az egyetlen mód arra, hogy egy alapvető állami érdeket a fenyegető veszély ellen megvédjenek. Ezen felül a *sic utere tuo alienum non laedas*¹¹ elv szerint az államok nem élhetnek vissza a saját területük használatával oly módon, hogy azzal a szomszédos államok szuverenitását megsértenék. Ez a jelen esetben azt jelenti, hogy a felvízi ország nem változtathatja meg egyoldalúan a folyó folyását úgy, hogy az az alvízi országra károsan kihasson.

Szlovákia szerint az 1977-es szerződés nem tartalmaz kilépésre vonatkozó klauzulát, ezért Magyarország megsértette azt, amikor felfüggesztette annak végrehajtását, és kilépett belőle. Továbbá nem áll fenn ökológiai szükséghelyzet, Magyarország tisztában volt a veszélyekkel, amikor a szerződést megkötötték, maga a szerződés is tartalmazott természetvédelmi klauzulát¹², az ivóvízbázis pedig nincs veszélyben. Ami a szükséghelyzet fennállását illeti, maga Szlovákia került Magyarország magatartásának következményeként szükséghelyzetbe, mert a munkálatok leállítása következtében ő nem tudta csúcsra járatni a bősi erőművet, emiatt pedig mintegy szükségcselekményként hajtotta végre a C-variánst.

(ii) A Nemzetközi Bíróság megállapításai

Kérdés tehát, hogy fennállt-e a szükséghelyzet, ami Magyarország számára lehetővé tette volna azt, hogy felfüggesse a munkálatokat. Abban mindkét fél egyetértett, hogy a szükséghelyzet megítélésére az államok felelősségéről ideiglenesen elfogadott tervezet 33. cikkét (továbbiakban 33. cikk) kell alkalmazni, mivel az az amúgy is fennálló szokásjog kodifikálása. [A szükséghelyzet fennállásának feltételeire l. Tanulmányi segédlet, Nemzetközi jog I.]

A Nemzetközi Bíróság először is leszögezte, hogy a 33. cikk csak nagyon kivételes esetben alkalmazható, majd annak elemeit a konkrét ügyre vonatkoztatva vizsgálta, melyek közül egyedül az „alapvető érdekekkel” kapcsolatos érvelést fogadta el, hiszen a környezetvédelem ügye nem csupán az államok, hanem az egész emberiség számára kiemelkedő jelentőségű. A szükséghelyzet megállapításához szükséges közvetlen veszély fennállását viszont nem lehet megállapítani, bármilyen nagy volt a bizonytalanság a környezeti hatásokat illetően, ugyanis a veszélytől való puszta félelem önmagában nem elegendő, és Magyarországnak nem sikerült meggyőznie a Nemzetközi Bíróságot, hogy a védendő érdeket a veszély közvetlenül fenyegeti.

⁹ Senkitől sem várható el lehetetlen teljesítése.

¹⁰ 56.cikk (1) bekezdés 1. pontja szerint, az a szerződés, amely a megszűnésére vonatkozólag nem tartalmaz rendelkezést, és amely nem rendelkezik a felmondásról vagy a kilépésről, nem mondható fel és nem lehet kilépni belőle, kivéve, ha: a) megállapítható, hogy a részes felek meg kívánták adni a felmondás vagy a kilépés lehetőségét, vagy b) a felmondás vagy a kilépés joga a szerződés természetéből következik.

¹¹ Úgy használd a magadét, hogy a másét ne sértsd.

¹² 1978. évi 17. tvr. 14-20. cikk

Emellett a Nemzetközi Bíróság kifejtette, hogy mivel Magyarországnak más alkalmas eszközök is rendelkezésére álltak a helyzetre való reagáláshoz (pl. a folyóvíz tisztítása, vagy egy drágább, környezetkímélőbb eljárás), így cselekedetét nem lehet a veszély elkerüléséhez szükséges, a 33. cikk szerinti „egyetlen módnak” tekinteni. Ezen felül, Magyarország döntött úgy, hogy megköti az 1977-es szerződést, és egészen 1992 májusáig érvényben és hatályban lévőnek kezelte, ebben az időszakban is számos tanulmány készült mindkét oldalon, úgyhogy Magyarország tudatában volt a környezeti hatásoknak az egész építkezés időtartama alatt, vagyis az általa hivatkozott szükséghelyzet kialakulásához tulajdonképpen hozzájárult. Nem mellékes az a tény sem, hogy míg 1983-ban emiatt a munkálatok lassítását kérte, 1989-ben pedig azok felgyorsítását, majd 3 hónappal később abbahagyta a munkálatokat. A fent említett megállapítások miatt a Nemzetközi Bíróság nem fogadta el a szükséghelyzet fennálltának tényét. Így a munkálatok felfüggesztése nem volt jogszerűen igazolható, sőt Magyarország szerződésszegő magatartása, így felelőssége is megállapítható hiszen a Bíróság nem tudta elfogadni Magyarország azon érvelését sem, hogy a szerződés alkalmazását nem érintette, miszerint 1989-ben a munkálatok folytatását felfüggesztette. A Bíróság megítélése szerint a szerződés lényegét és célját a munkálatok elvégzése jelentette, így annak felfüggesztése tulajdonképpen a szerződés alkalmazását és teljesítését közvetlenül érinti.

(2) Volt-e joga Csehszlovákiának arra, hogy 1991 novemberében megkezdje a C-variáns megvalósítását, majd 1992 októberében üzembe helyezze azt?

Amikor Magyarország felfüggesztette a munkálatokat, Csehszlovákia számára hét alternatív megoldás került szóba, amelyet Magyarországgal is közöltek. Mindegyik megoldás javaslat a felek közreműködését is magában foglalta, kivéve egyet amelyet ideiglenes megoldásként terjesztettek elő. Ezt Magyarország közreműködése nélkül is meg lehetett valósítani, és később "C-variánsként" vált ismertté. 1991. április 22-én Magyarország javaslatot tett a munkálatok 1993 szeptemberéig történő felfüggesztésére, Csehszlovákia viszont ezt nem fogadta el, ragaszkodott az eredeti tervhez, ezért kezdte el a C-variáns megvalósítását.

(i) A felek álláspontja

Csehszlovákia kitartott azon véleménye mellett, hogy a C-variáns megvalósítása nem minősül nemzetközi jogsértésnek, mert Magyarország döntése volt az, ami lehetetlenné tette számára a munkálatoknak az 1977-es szerződés szerinti végrehajtását, és ez a tény feljogosította arra, hogy olyan megoldással álljon elő, amely a lehető legközelebb áll az eredeti beruházáshoz (*megközelítő alkalmazás doktrínája*), és ez a nemzetközi jog általános jogelvei közé tartozik. Hozzátette továbbá, hogy köteles volt a Magyarország jogsértéséből származó károk mérséklésére, mert ha ezt elmulasztotta volna, akkor ő maga is megsértette volna a kárenyhítési kötelezettség szabályát, és ebben az esetben az ebből eredő károkat köteles lenne viselni. Fenntartja magatartása jogszerűségét, de még ha a Nemzetközi Bíróság más álláspontra jutna, akkor is igazolható lenne, mint ellenintézkedés.

Magyarország ezzel szemben azt állítja, hogy a C-variáns az 1977-es szerződés megsértése volt, túlmélt annak minden rendelkezésén, ráadásul Csehszlovákia megszegte az államhatárokkal kapcsolatos szabályokat is. Ezen felül tagadta, hogy létezne olyan nemzetközi jogi szabály, ami a szerződések megközelítő alkalmazását írná elő azok megsértése esetén, valamint az ebből származó károk mérséklésének elvét.

(ii) A Nemzetközi Bíróság megállapításai

A Nemzetközi Bíróság megállapította, hogy nem szükséges eldöntenie azt, miszerint létezik-e olyan nemzetközi jogelv vagy alapelv, mint a megközelítő alkalmazás elve, mert még ha létezne is ilyen, az kizárólag a szóban forgó szerződés keretein belül lenne alkalmazható. Igaz, hogy a C-variáns külső megjelenésében mutat némi hasonlóságot az eredeti tervvel, jogi vonatkozásában mégis élesen eltér attól, elvégre egyoldalúan nem lehet megvalósítani az egységes és oszthatatlan vízlépcsőrendszert, a közös tulajdont és közös üzemeltetést. Ezen felül a C-variáns üzemeltetése ahhoz vezetett, hogy Csehszlovákia lényegében kisajátította a Duna vízmennyiségének 80-90%-át, annak a folyó fő medrébe való visszavezetése előtt azon tény ellenére, hogy a Duna egyben nemzetközi határfolyó is.

Ahhoz, hogy egy ellenintézkedés jogszerű legyen, meg kell felelnie néhány feltételnek. [L. Tanulmányi segédlet, Nemzetközi jog I.] Az ellenintézkedésnek egy másik állam által elkövetett, jogellenes cselekményre adandó válasznak, ezen állam ellen kell irányulnia, ami megvalósult. A sérelmet szenvedett államnak fel kell szólítania a jogellenes cselekményt elkövető államot, hogy hagyjon fel a jogellenes magatartással, ami szintén megvalósult. Azonban feltétel az is, hogy az ellenintézkedésnek arányban kell állnia a jogellenes cselekmény által okozott károkkal. Mivel Csehszlovákia ezzel a válaszlépésével gyakorlatilag megfosztotta Magyarországot attól a jogától, hogy méltányosan és ésszerűen részesedhessen a Duna erőforrásaiból, megsértette az arányosság elvét, amit a nemzetközi jog megkövetel, és amelynek megsértése miatt nem tekinthető jogszerű ellenintézkedésnek a C-variáns üzemeltetése.

A kárenyhítés kötelezettsége pedig a kárszámítás alapját képezi ugyan, de nem igazolhat nemzetközi jogsértést. Mindezek alapján a Nemzetközi Bíróság megállapította, hogy Csehszlovákia megsértette az 1977-es egyezményt az C-variáns üzembehelyezésével, (azonban nem találta jogsértőnek önmagában a C-variánst szolgáló létesítmények felépítését).

(3) Melyek a Magyar Köztársaságnak a szerződés megszüntetéséről szóló jegyzékének jogkövetkezményei?

A tárgyalások során a magyar fél számos érvet adott elő a szerződés megszüntetéséről szóló bejelentés jogszerűségének alátámasztásaként, Szlovákia valamennyi megszűnési ok létét tagadta.

(i) Szükséghelyzet fennállása

A Bíróság szerint, ha fenn is áll a szükséghelyzet, az nem jogalap a szerződés megszüntetésére, mert mihelyt a szükséghelyzet megszűnik, a szerződéses kötelezettségek is újból felélednek, így a szerződés legfeljebb nyugszik, de nem szűnhet meg jogosan a szükséghelyzetre való hivatkozással. Ezen felül a szükséghelyzetre való hivatkozás magában foglalja, hogy Magyarország elismeri a nemzetközi kötelezettségszegést, mivel az jogellenességet kizáró körülmény.

(ii) Lehetetlenülés az 1969. évi Bécsi Egyezmény 61. cikke alapján

Magyarország szerint az „elengedhetetlenül szükséges tárgy” nem feltétlenül fizikai objektum, hanem lehet egy jogi helyzet is, amely a jogok és kötelezettségek alapja. Szlovákia szerint a hivatkozott rendelkezés második bekezdése kizárja az erre a cikkekre való hivatkozást,

ha a lehetetlenülés annak az eredménye, hogy a másik fél a szerződésből fakadó kötelezettségeit megszegi. A Bíróság szerint, a szerződés célja, a közös hasznosítás azért nem valósulhatott meg, mert Magyarország nem fejezte be a munkálatokat, és az a fél nem hivatkozhat a lehetetlenülésre, amelyik előidézte annak okát.

(iii) Körülmények alapvető megváltozása (clausula rebus sic stantibus) az 1969. évi Bécsi Egyezmény 62.cikke szerint

A bíróság nem értett azzal egyet, hogy a Magyarország által felhívott, megváltozott körülmények (pl gazdasági és politikai berendezkedés megváltozása) lényegesen érintették és elnehezítették volna a szerződésben eredetileg vállalt kötelezettségek teljesítését.

(iv) A másik fél súlyos szerződésszegésére alapozott felmondás

Magyarország az 1969. évi bécsi szerződés 60. cikke, valamint a nemzetközi jog általános szabályai alapján arra hivatkozott, hogy Csehszlovákia a C-variáns megépítésével, és üzembe helyezésével kapcsolatos szerződésszegésére tekintettel, jogosan mondta fel az 1977. évi szerződést.

A Bíróság szerint, az 1977-es szerződés értelmében a feleknek a kötelezettségeket közösen kell megvalósítaniuk, egymással együttműködve, ezért Magyarország részéről elsietettnek találta a szerződés megszüntetését, hiszen a másik fél a megegyezéstől nem zárkózott el. Mivel Csehszlovákia csak akkor sértette meg a szerződést, mikor egyoldalúan elterelte a Dunát, tehát üzembe helyezte a C-variánst, így Magyarországnak ennél korábbi aktusa nem képezhet választ a szerződésszegésre.

(v) A nemzetközi környezetvédelmi jog új normáinak kialakulása

A Nemzetközi Bíróság álláspontja szerint, az eredeti 1977-es szerződés tartalmazott környezetvédelmi klauzulákat, így a megváltozott környezetvédelmi szabályok nem szolgálhatnak alapul a szerződés megszűnéséhez.

(vi) Államutódlás

A Bíróság foglalkozott azzal a kérdéssel is, hogy tekinthető-e Szlovákia Csehszlovákia jogutódjának az 1977-es szerződés vonatkozásában. Magyarország ugyanis arra hivatkozott, hogy „a felek egyikének megszűnésével” a szerződés 1992. dec.31-ével hatályát veszítette (Csehszlovákia szétválása). A Bíróság a kérdés eldöntésekor abból indult ki, hogy az 1977-es szerződés egy speciális, területhez kapcsolódó szerződés, melynek hatályát nem érinti az államutódlás kérdése. Az általános szabályok szerint az ilyen szerződésből jogok és kötelezettségek a szerződéssel érintett terület mindenkori birtokosára származnak. Így a Bíróság azt állapította meg, hogy 1993. január 1-jétől a szerződés Szlovákiát kötelezte.

(4) A Nemzetközi Bíróság döntéséből milyen jogok és kötelezettségek származnak a peres felekre?

A Nemzetközi Bíróság kifejtette, hogy bár az 1977-es szerződés hatályos, annak szoros alkalmazása, a megváltozott helyzetre tekintettel, már állna összhangban a nemzetközi jog elveivel. Így Magyarország nem köteles megépíteni a nagymarosi beruházást, de köteles egy közös üzemeltetésű rendszert létrehozni Szlovákiával a fennálló létesítmények

vonatkozásában. Ezen felül a felek kötelesek kölcsönösen megtéríteni az egymásnak okozott kárt, és a továbbiakban esedékes lépéseket tárgyalásos úton előkészíteni

Az ítélet rendelkező részéből

- Magyarországnak nem volt joga felfüggeszteni, majd később, 1989-ben teljesen leállítani a nagymarosi beruházás munkálatait és a bösi beruházás rá eső részét, amiért az 1977. szeptember 16-án aláírt dokumentumban felelősséget vállalt. (14/1 szavazattal)
- Csehszlovákiának joga volt folytatni 1991 novemberében annak az „ideiglenes megoldás”-nak a megvalósítását, a Külön Megállapodás által meghatározott módon. (9/6 szavazattal)
- Csehszlovákiának nem volt joga üzembe helyezni 1992 októberétől a fent említett „ideiglenes megoldás”-t. (10/5 szavazattal)
- Magyarországnak az az 1992. május 19-i bejelentése, miszerint az 1977. szeptember 16-án aláírt Szerződést és az ahhoz kapcsolódó dokumentumok érvényességét megszünteti, nem vonta maga után Szerződés megszűnését. (11/4 szavazattal)
- Szlovákia, mint Csehszlovákia jogutódja, 1993. január 1-től az 1977. szeptember 15-én aláírt Szerződésben Csehszlovákia helyébe lépett. (12/3 szavazattal)
- Magyarországnak és Szlovákiának jóhiszeműen kell tárgyalnia figyelembe véve a fennálló helyzetet is, és a Feleknek minden szükséges intézkedést meg kell tenniük annak érdekében, hogy az 1977. szeptember 16-án aláírt Szerződés céljai megvalósítását biztosítsák, azokkal a módzatokkal összhangban, amelyekben meg kell állapodniuk. (13/2 szavazattal)
- Amennyiben a felek másként nem állapodnak meg, az 1977. szeptember 16-i Szerződés értelmében a Feleknek egy közös üzemeltetési rendszert kell létrehozniuk. (13/2 szavazattal)
- Amennyiben a felek másként nem állapodnak meg, Magyarország köteles kártérítést fizetni Szlovákiának azokért a károkért, amelyeket Csehszlovákiának és Szlovákiának okozott azon munkálatok felfüggesztésével és későbbi teljes megszüntetésével, amelyekért felelősséget vállalt; és Szlovákia is köteles kártérítést fizetni azokért a károkért, amelyeket Csehszlovákia okozott az „ideiglenes megoldás” üzembe helyezésével, és azokért is, amelyeket Szlovákia okozott annak életben tartásával. (12/3)
- A létesítmények felépítésére és üzemeltetésére fordított költségek rendezésének az 1977. szeptember 16-án kötött Szerződés és a hozzá kapcsolódó dokumentumok ide vonatkozó rendelkezéseivel összhangban kell történniük, és megfelelően fel kell mérniük, hogy milyen intézkedéseket kell majd hozniuk a jelen hatályos rendelkezések alapján. (13/2 szavazattal)

2. A NICARAGUA ELLENI KATONAI ÉS FÉLKATONAI AKCIÓK **ÜGYE**

(Nicaragua v. Egyesült Államok - 1986)

Az ügy jelentősége

Az ügy jelentőségét részben az ügy terjedelme, politikai súlya adja meg, másrésről pedig a felmerülő nemzetközi jogi dilemmák. Ez az eset úgyszólván a nemzetközi jog majdnem minden szegmensét érinti: az alapelveket (szuverenitás, erőszak tilalma, beavatkozás tilalma), a viták rendezésére vonatkozó szabályokat, az Állandó Nemzetközi Bíróság idejében tett

alávetési nyilatkozatokat, az ENSZ keretén belül felmerülő kérdéseket (Nemzetközi Bíróság - Biztonsági Tanács eljárása párhuzamosan), a szokásjogot, humanitárius szabályokat, nemzetközi felelősséget, tengerjogi szabályokat.

Történeti háttér

Nicaragua 1984 áprilisában nyújtott be keresetet az Egyesült Államok ellen a Nemzetközi Bíróság előtt. A korábbi nicaraguai elnök, Somoza hatalmának a megdöntése után az új kormánnyal (sandinista kormány) kezdetben jó viszonyt ápolt az Egyesült Államok. Miután azonban leállította Nicaragua segélyezését és támogatni¹³ kezdte a helyi fegyveres ellenzékét (kontrák), a viszony megromlott. Mindezt azzal indokolta az Egyesült Államok, hogy Nicaragua El Salvadorban az ottani gerillákat támogatja. A helyzet 1984-re teljesen elmérgesedett, a kormány és az ellenzék erői között fegyveres összecsapások kezdődtek, amit tovább súlyosbított a tény, hogy az Egyesült Államok aláaknázza Nicaragua kikötőit.

Az ügy kronológiája

- 1979. július: a Sandinista Front megdönti Somoza nicaraguai elnök uralmát.
- 1981: Nicaragua állítólag salvadori gerillákat támogat, ezért az Egyesült Államok beszünteti a segélyeket és a kontrákat (nicaraguai ellenzék) kezdi támogatni.
- 1983: az USA költségvetési törvényéből kiderül, hogy az Egyesült Államok forrást biztosít bizonyos hírszerző szervezeteknek azért, hogy támogassák a kontrákat.
- 1984: az Egyesült Államok elaknásítja Nicaragua partjait anélkül, hogy erre felhívna a figyelmet; fegyveres összetűzések a kormányerők és az ellenzék között, amelyek kiterjednek tengerészeti és köolajlétesítményekre is.
- 1984. április 9.: Nicaragua keresetet nyújt be az Egyesült Államok ellen a Nemzetközi Bírósághoz.

A kereseti kérelem

Nicaragua arra kérte a Nemzetközi Bíróságot, hogy:

- állapítsa meg, azt, miszerint az Egyesült Államok jogsértések sorozatát követte el Nicaragua ellen, úgymint: erőszak alkalmazása, beavatkozás tilalmának valamint a szuverenitás megszegése, a tengerek szabadságának megsértése valamint a katonai és katonai jellegű (félkatonai) tevékenységek, akciók támogatása;
- szólítsa fel az USA-t ezen jogsértő cselekmények azonnali abbahagyására;
- állapítsa meg továbbá, hogy az Egyesült Államok köteles kártérítést fizetni, amelyek összegét a Bíróság állapítja meg;
- a Bíróság sürgősen rendeljen el ideiglenes intézkedéseket annak érdekében, hogy az Egyesült Államok ne nyújthasson semmilyen módon (közvetlenül vagy közvetve) támogatást katonai, illetve félkatonai tevékenységek ösztönzéséhez, továbbá az Egyesült Államoknak, valamint az Egyesült Államok hírszerző ügynökeinek tartózkodnia kell bármilyen jellegű erőszak alkalmazásától vagy azzal való fenyegetéstől Nicaraguával szemben.

Az USA azt kérte Bíróságtól, hogy vegye le napirendjéről az ügyet, tekintettel arra, hogy nincs joghatósága elbírálni azt. A Bíróság 1984. május 10-i végzésével elutasította az Egyesült Államok joghatósági kifogásait, és az eljárás lefolytatásáról döntött, ugyanakkor

¹³ Ennek a támogatásnak a nyomai az akkori amerikai költségvetésben is felfedezhetőek voltak.

ideiglenes intézkedéseket hozott, mely a perben felhozott cselekmények abbahagyására, Nicaragua szuverenitásának és politikai függetlenségének tiszteletben tartására, és a vita elmélyülésének megelőzésére vonatkozott.

A joghatóság hiányára hivatkozva egyébként El Salvador beavatkozási kérelmet nyújtott be, de ezt a Bíróság elutasította (1984. október 4-i végzés).

A Nemzetközi Bíróság megállapításai

(1) A Bíróság joghatóságának kérdése

Nicaragua a Bíróság joghatóságát az alábbi dokumentumokra alapozta:

- 1929. szeptember 24-i nyilatkozat, amelyben Nicaragua elfogadta az Állandó Nemzetközi Bíróság kötelező joghatóságát
- 1946. augusztus 26-i kötelező joghatóságot elismerő nyilatkozat az Egyesült Államok részéről
- 1956. január 21.: a két fél által kötött kereskedelmi és hajózási szerződés (XXIV.cikk 2. bekezdés)
- Bíróság Statútuma (36. cikk – mint a joghatóság megalapozója, 41. cikk – az ideiglenes intézkedések alapja)

(i) Az Egyesült Államok a nicaraguai alávetési nyilatkozat kapcsán arra hivatkozott, hogy a Bíróságnak nincs joghatósága az ügy elbírálására, mivel az Állandó Nemzetközi Bíróság Statútumának Nicaragua nem volt részese, ennél fogva nem is ismerhette el annak kötelező joghatóságát sem. Nicaragua aláírta az Állandó Nemzetközi Bíróság Statútumára vonatkozó jegyzőkönyvet,¹⁴ illetve az Állandó Nemzetközi Bíróság kötelező joghatóságát is elfogadta egy nyilatkozatban¹⁵. Ezeket Nicaragua ratifikálta is, amelyről értesítette¹⁶ a Nemzetek Szövetségének Főtitkárát is.¹⁷ Arra azonban nem találtak bizonyítékot, hogy a ratifikációs okmány megérkezett volna Genfbe. Emiatt az Egyesült Államok úgy vélte, Nicaragua nem vált az Állandó Nemzetközi Bíróság Statútumának részesévé, így sohasem tehetett annak kötelező joghatóságát elismerő nyilatkozatot. Ennek következtében Nicaragua akkori nyilatkozata nem tekinthető a Nemzetközi Bíróság Statútuma 36. cikk 5. bekezdésének megfogalmazása szerint, még mindig hatályban levőnek.¹⁸

A Bíróságnak tehát azt kellett eldöntenie, hogy a 36. cikk 5. pontja vajon kiterjed-e Nicaragua nyilatkozatára. A Bíróság megállapította, hogy Nicaragua nyilatkozata érvényes volt, mivel

¹⁴ 1929. szeptember 14.

¹⁵ 1929. szeptember 24.

¹⁶ 1939. november 29.

¹⁷ Ma, ha egy állam az ENSZ tagjává kíván válni, automatikusan a Bíróság Statútumának is részese lesz. A Nemzetek Szövetségének idejében az Állandó Nemzetközi Bíróság Statútumára vonatkozó jegyzőkönyvet (Protocol of Signature of the Statute of the Court) ratifikálni kellett.

¹⁸ „Az Állandó Nemzetközi Bíróság Alapszabályainak 36. cikke értelmében tett nyilatkozatokat, amennyiben azok még hatályban vannak, az Alapszabályokban részes Államok között arra az időre, amelyre hatályuk még fennáll és rendelkezéseiknek megfelelően a Nemzetközi Bíróság kötelező joghatóságának elfogadása gyanánt kell tekinteni.”

azonban a ratifikáció elmaradt, így nem vált kötelezővé a nyilatkozat. Azonban a kötelező erővel nem bíró deklarációra is kiterjed a Statútum 36. cikkének 5. pontja. Mivel a nyilatkozatot fenntartások nélkül, korlátlan időre szólóan tették, az a Nemzetközi Bíróság megalakulásakor is érvényben volt, így a Nemzetközi Bíróság Statútumának ratifikálása ugyanazzal a hatással járt, mintha az Állandó Nemzetközi Bíróság Statútumának aláírására vonatkozó jegyzőkönyvet ratifikálta volna.

(ii) Ezt követően a bíróság az alperes állam, az USA alávetési nyilatkozatával foglalkozott. Az Egyesült Államok 1946-ban tett a Bíróság kötelező joghatóságát elismerő nyilatkozatot, amelyet azonban 1984-ben kiegészített az úgynevezett Shultz-jegyzékkel¹⁹. A Shultz-jegyzék lényege, hogy az 1946-os deklaráció nem terjed ki olyan vitákra, amelyek közép-amerikai állammal szemben állnak fenn, vagy onnan erednek vagy egyáltalán összefüggésben vannak azokkal az országokkal. E nyilatkozat jelentősége abban állt, hogy 1984. április 6-án tették, vagyis 3 nappal korábban, mint ahogy Nicaragua a keresetét benyújtotta. A Bíróság hangot adott annak a meggyőződésének is, miszerint a levélben foglalt nyilatkozat az 1946-os alávetési nyilatkozat egyoldalú módosítására irányult. Erre ugyan van lehetőség, de ez nem jelenti azt, hogy egy vállalt kötelezettség tartalmát, terjedelmét is tetszés szerint lehetne egyoldalúan módosítani. Ezt azért lényeges, mert az 1946-os alávetési nyilatkozat megtételekor az USA 6 hónapos a felmondási időt kötött ki, ezzel szemben az 1984-es jegyzéket az Egyesült Államok azonnal hatályba akarta léptetni. A Bíróság kijelentette, hogy erre a módosító nyilatkozatra is vonatkozik a 6 hónap (nem csak a felmondásra), tehát a jelen pert az alperes állam a nyilatkozat tervezett módosításával nem tudja meggátolni.

Azonban továbbra sem volt biztos, hogy az USA alávetési nyilatkozata alapján megállapítható a bíróság joghatósága, mivel az USA 1946-os alávetési nyilatkozata olyan fenntartást tartalmazott, ami szerint a bíróság joghatósága nem terjed ki a multilaterális szerződésekből eredő vitákra, kivéve, ha a döntés által érintett valamennyi (a szerződésben) részes állam részt vesz a Bíróság előtti eljárásban illetve az Egyesült Államok kifejezetten hozzájárul a joghatósághoz. Ebben az ügyben Nicaragua 4 multilaterális szerződésre is hivatkozott az Egyesült Államok szerint, ráadásul nem vesz részt a Bíróság előtti eljárásban az összes érintett fél. (Costa Rica, Honduras és El Salvador).

A Bíróság szerint a fenntartás ellenére eljárhat a Bíróság, egyrészt, mivel a fent említett három állam (Honduras, Costa Rica, El Salvador) már elismerte a Bíróság kötelező joghatóságát, ezáltal ha őket egy adott döntés sérelmesen érinti, keresetet indíthatnak Nicaragua ellen, másrészt, pedig mert Nicaragua olyan szokásjogi elvekre hivatkozott, amelyeket az a tény, hogy ezeket mellesleg szerződésbe is belefoglalták, semmilyen módon nem érint.

(iii) Nicaragua a joghatóság alapjául megjelölte még a Nicaragua és az Egyesült Államok közötti Barátsági, Kereskedelmi és Hajózási Szerződést (1956. január 21.), kiegészítésképpen hivatkozván ezen szerződés XXIV. cikkének 2. pontjára: „A felek közötti bármely, a szerződés értelmezésével vagy alkalmazásával kapcsolatos vitát, amelyet nem tudnak kielégítően rendezni a diplomácia útján, a Nemzetközi Bírósághoz kell terjeszteni, hacsak a felek más békés úton nem tudják azt rendezni.” Nicaragua szerint a katonai illetve félkatonai tevékenységek megsértik ezt a szerződést. Az Egyesült Államok azonban úgy vélte, itt nincs szó vitáról, hiszen Nicaragua keresetében nem szól az említett szerződés megsértéséről. A Bíróság végül úgy találta, hogy az Egyesült Államok véleményétől függetlenül, Nicaragua

¹⁹ Shultz akkor az Egyesült Államok külügyminisztere volt.

hivatkozhat a szerződés ezen, a joghatóságot érintő szakaszára, akkor is ha erre a tárgyalások során nem hivatkozott.

(2) A kereseti kérelem elfogadhatósága

Az Egyesült Államok alapvetően számos kifogást hozott fel, amelyek alapján a keresetet nem fogadhatja el a Bíróság.

Így kifogásként merült fel, hogy Nicaragua nem idézte Bíróság elé azokat az államokat, amelyeknek a jogai védelmében illetve a beterjesztett kérdések eldöntésének érdekében feltétlenül részt kell venniük az eljárásban. A Bíróság ezt elutasította, mert a nemzetközi bíróságok gyakorlatában nem használják a „nélkülözhetetlen fél” kategóriáját. Másrésről, pedig ha harmadik felet érint a döntés, indíthat önálló keresetet, sőt élhet a beavatkozás jogával (El Salvador), de döntést hozni csak a keresetben szereplő kérdésekben lehet, amely azután csak az ügyben érintett felekre irányadó.

Az USA szerint, mivel a Nicaragua által sérelmesnek vélt akciók a békét fenyegetik, ezért az ENSZ Alapokmánya értelmében a Biztonsági Tanács hatáskörébe tartoznak (ENSZ Alapokmány VI. és VII. fejezet). A Bíróság az érvelést nem fogadta el: a teheráni diplomáciai és konzuli személyzet ügyére hivatkozván megállapította, hogy a Biztonsági Tanács politikai feladatokat lát el, míg a Bíróság jogi jellegűeket, így a két eljárás folyhat akár egymással párhuzamosan is.

Az Egyesült Államok szerint egy bíróságnak sosem lehet feladata, hogy egy aktuális, éppen folyó fegyveres harc ügyében döntsön. A Bíróság azonban úgy vélte, ha az Egyesült Államok véleménye alapján a keresetet elfogadhatatlannak nyilvánítaná, azzal már előre meggátolná, hogy a jövőben bírói úton rendezzék a vitát.

Kifogás volt, hogy Nicaragua nem vette igénybe az ún. Contadora-eljárást, amely a közép-amerikai viták rendezésére szolgált.²⁰ Nicaragua azzal érvelt, hogy itt egy olyan eljárásról van szó, aminek az Egyesült Államok nem részese, őt nem érinti. A Bíróság a következőket mondta ki: a Bírósághoz történő fordulásnak nem előfeltétele, hogy kimerítsék a regionális vitarendezési eljárásokat, így Nicaragua nem köteles a Contadora-eljárást lefolytatni a perlés előfeltételeként.

A fentiek alapján a Bíróság tehát megállapította, hogy fennáll a joghatósága valamint, hogy a kereset elfogadható. A Bíróságnak a joghatóságról és elfogadhatóságról szóló döntése után az Egyesült Államok úgy határozott, nem vesz részt tovább az eljárásban. Ez nem gátolta meg a Bíróságot abban, hogy döntsön az előtte lévő ügyben, azzal a kitéttel, hogy a Statútum 53. cikkét kell alkalmazni, mely az olyan esetekre vonatkozik, amikor valamely fél nem jelenik meg a bíróság előtt. A Bíróság az egyenlőség elve szerint jár el ilyenkor, azaz a jelenlévő fél nem élvezhet előnyt a másik fél távolléte miatt. Az Egyesült Államok távolmaradásával azonban a Bíróságnak nehéz dolga volt a tényállás megállapításánál, nevezetesen, hogy milyen bizonyítékokat ismerjen el, illetve milyen bizonyítási módokat fogadjon el.

²⁰ 1983. januárjában Mexikó, Venezuela, Kolumbia és Panama kezdeményezte Contadora szigetén ezt a tárgyalásos eljárást azért, hogy megelőzzék a fegyveres konfliktust a szomszédos államok között Közép-Amerikában. 1984-ben maga Nicaragua hívta össze a többi állam delegációit, hogy írják alá a tervezetet. Az eljárás azonban 1986-ra kimerült, mivel ezzel együtt sem tudták kielégítően megoldani a problémáikat.

(3) Az Egyesült Államok multilaterális szerződésekhöz fűződő fenntartása

A fentiekben már esett szó erről a fenntartásról, azonban az érdemi döntés meghozatalakor a Bíróságnak meg kellett győződnie arról, hogy az nem érint-e olyan harmadik államot, amely – bár a jelen ügynek nem részese – a Nicaragua által hivatkozott multilaterális szerződésnek részese. Az Egyesült Államok ugyanis arra hivatkozott, hogy El Salvador érdekében gyakorolta a kollektív önvédelem jogát, amelyre lehetősége volt mind az ENSZ Alapokmánya, mind az Amerikai Államok Szervezetének Alapokmánya szerint. A Bíróság maga is belátta, hogy döntése érintheti El Salvadort, ugyanakkor azt is hozzátette, hogy az Egyesült Államok fenntartása a multilaterális szerződésekre vonatkozik, ami nem zárja ki annak a lehetőségét, hogy a nemzetközi jog egyik legjelentősebb forrása, a szokásjog alapján vizsgálja meg a kérdést.

(4) Az Egyesült Államoknak való betudhatóság kérdése

Itt tulajdonképpen a Nicaragua által hivatkozott eseményeket vizsgálta a Bíróság.

(i) A nicaraguai kikötők és parti tenger elaknásítása, (valamint olajkutak és tengerészeti bázisok elleni akciók) kapcsán Nicaragua azt állította, hogy ezeket nem a kontrák követték el, hanem az amerikai kormány alkalmazásában álló személyek. A Bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján arra jutott, hogy az amerikai kormányhivatalok által támogatott személyek, amerikai állami alkalmazásban lévő személyek felügyelete és irányítása mellett, aknásították el a vizeket. A cselekmény megítélését tovább súlyosbította az is, hogy az Egyesült Államok az elaknásításról nem értesített senkit, később aztán így az aknák felrobbanása súlyos károkat okozhatott különböző államok hajóiban illetve emberéletekben.

(ii) Ami pedig az olajkutakat és a tengerészeti bázisokat illeti, a hivatkozott esetekből hármat a Bíróság nem talált megalapozottnak, de a többiben megállapította, hogy amerikai állami alkalmazásban lévő személyek irányításával és támogatásával követték el a támadásokat e létesítmények ellen, bár e személyek közvetlen részvétele nem bizonyosodott be.

(iii) A Bíróság szerint bebizonyosodott, hogy az Egyesült Államok 1984 novemberében öt napon keresztül megsértette Nicaragua légterét.

(iv) További lényeges kérdés a kontrák tevékenysége, valamint a kontrák és az Egyesült Államok kapcsolata. Nicaragua azt hozta fel az Egyesült Államokkal szemben, hogy a kontrákat (csoportját), ő maga állította fel, támogatta és az általuk végrehajtott akciókat is az Egyesült Államok irányította. A Bíróság azzal egyetértett, hogy az Egyesült Államok valóban támogatta a kontrákat, de azt nem látta bizonyítottnak, hogy valóban az Egyesült Államok hozta volna létre, hiszen az ellenállók az amerikai támogatást megelőzően is jelen voltak és működtek Nicaraguában.

A Bíróságnak tulajdonképpen a kapcsolat természetéről kellett döntést hoznia, nevezetesen, hogy jogilag vajon a kontrák az Egyesült Államok valamely szervének minősülnek-e, illetőleg az Egyesült Államok kormányának nevében cselekvő szerveződésként minősíthetők-e (betudhatóság). A Bíróság szerint, bár megállapítható, hogy az Egyesült Államok rendszeresen és különféle formákban támogatta a kontrákat (kiképzés, felszereléssel való ellátás, stratégiai iránymutatás és egyéb támogatás) ami a kontrák tevékenysége

szempontjából döntő jelentőségű volt, azonban nem érte el azt a szintet, hogy a kontrák működése teljes egészében az amerikai irányítástól és támogatástól függött volna. A kontrák akciói feletti részleges amerikai ellenőrzés csak részleges függőséget eredményezett, ezért az ellenőrzés mértéke miatt, a kontrákat nem lehet az amerikai kormány nevében cselekvő szerveződésnek minősíteni, tehát az elkövetett cselekmények nem betudhatók az USA-nak.

(5) Nicaragua magatartásának vizsgálata

Erre azért volt szükség a Bíróság részéről, hogy kiderítsék, az Egyesült Államok részéről indokolt volt-e a kollektív önvédelem jogára hivatkozva fogantatni különböző intézkedéseket Nicaraguával szemben. Az Egyesült Államok korábban arra hivatkozott, hogy Nicaragua bizonyos szomszédos országokban (elsősorban El Salvador) fegyveres csoportokat támogatott. A Bíróság erre igen kevés bizonyítékot talált, arról nem is beszélve, hogy azt külön bizonyítani kell, hogy az ilyen jellegű támogatás a nicaraguai hatóságtól eredt. Ugyanakkor, azt a Bíróság bizonyítottan látta, hogy katonai jellegű határsértések El Salvador irányában betudhatók Nicaraguának.

A másik oldalról viszont, a Bíróság annak sem látta nyomát, hogy El Salvador vagy bármely szomszédos ország felkérte volna az Egyesült Államokat a kollektív önvédelem gyakorlására, amire csak ilyen formán kerülhet sor. Így az Egyesült Államokkal szemben felhozott cselekmények nem menthetők a jogos önvédelemre való hivatkozással.

(6) A nemzetközi szokásjog, mint alkalmazandó jog

Mivel az Egyesült Államok a multilaterális szerződésekre vonatkozóan fenntartással²¹ élt, ezért bizonyos multilaterális szerződéseket nem lehetett figyelembe venni. Így ez szükségessé tette, hogy a szerződések alapjául szolgáló nemzetközi szokásjogi szabályokat vizsgálják. Azért, mert a szokásjogi szabályokat tartalmazó egyezményeket nem lehet alkalmazni, még nem zárja ki maguknak a szokásjogi szabályoknak az alkalmazását, ezen egyezményektől függetlenül.

(i) Az erőszak tilalma és a jogos önvédelem

Az ide vonatkozó szabályt az ENSZ Alapokmány 2. cikkének 4. pontja²² adja meg. A kérdés az volt, hogy a nemzetközi szokásjogban erre nézve létrejött-e *opinio juris*. A Bíróság megállapította, hogy igen, ezt elsősorban az államok különböző közgyűlési határozatokkal kapcsolatos magatartásaiból szűrte le. Így különösen az államok közötti baráti kapcsolatokról és együttműködésről szóló 2625 (XXV) számú határozat elfogadásából, mivel ezzel az államok a határozatban rögzített szabályok érvényességét is megerősítették.

Az erőszak alkalmazása alól azonban kivételt képez a jogos önvédelem²³ esete, amelyre az Egyesült Államok hivatkozott, és amelyet egyébként szintén szokásjog részének tekintenek a felek. A kérdés tehát az volt, hogy az önvédelem két feltétele, a szükségesség és arányosság teljesült-e az USA akció tekintetében. A Bíróság arra jutott, hogy fegyveres támadás alatt nemcsak a reguláris haderő támadásait lehet érteni, hanem az ENSZ Közgyűlés 3314 (XXIX)

²¹ I. VI./2.b), VII./1.

²² „A tagoknak nemzetközi érintkezéseik során más állam területi épsége, vagy politikai függetlensége ellen irányuló vagy az Egyesült Nemzetek céljaival össze nem férő bármily más módon megnyilvánuló erőszakkal való fenyegetéstől vagy erőszak alkalmazásától tartózkodniuk kell.”

²³ ENSZ Alapokmány 51. cikk

sz. határozata alapján (az agresszió elkövetési magatartásai) a fegyveres bandák, zsoldosok, önkéntesek, csoportok küldését is egy másik állam elleni fegyveres cselekmények végrehajtására céljából. A bíróság azonban megállapította, hogy a lázadóknak nyújtott fegyveres támogatást, vagy fegyveres erők által elkövetett kisebb határsértéseket túlzás lenne önmagában fegyveres támadásnak minősíteni, de az erőszak alkalmazásának, illetve az ezzel való való fenyegetésnek, valamint a másik állam belügyeibe való beavatkozásnak értékelhető.

Ezek alapján a Nicaraguának betudható, El Salvadorral szemben elkövetett cselekedetek sem minősíthetők fegyveres támadásnak, tehát az USA kollektív önvédelemre való hivatkozása emiatt sem felel meg a nemzetközi jog szerinti feltételeknek. Másrészt azért sem, mert a Bíróság azt is megállapította, hogy nincs olyan szabály, amely lehetővé teszi a kollektív önvédelem jogának alkalmazását, ha egyszer azt az adott állam, amely az állítólagos támadás áldozata, nem kéri.

(ii) A beavatkozás tilalma

A beavatkozás tilalmát a 2625 (XXV) számú, 1970-es közgyűlési határozat az államok közötti baráti kapcsolatokról és együttműködésről az alábbiak szerint fogalmazta meg: „Egyetlen állam, illetve az államok egyetlen csoportja sem jogosult arra, hogy bármilyen okból közvetlenül vagy közvetve beavatkozzék valamely más állam bel- vagy külügyeibe.” A Bíróság tehát úgy találta, hogy a beavatkozás célja egy olyan dolog, amelyről az állam, szuverenitásából fakadóan, önállóan dönthet. A beavatkozás tehát mindenképpen jogtalan, ha erőszakkal történik, akár katonai erő direkt alkalmazásával, akár közvetetten, valamely felforgató tevékenység támogatásában nyilvánul meg. A nemzetközi jog ezen alapelve értelmében tilos az adott állam részéről olyan gazdasági, politikai intézkedés megtétele, amellyel egy másik államot arra kényszerít, hogy az lemondjon a szuverenitásából fakadó jogainak gyakorlásáról. Másrésztől nem szervezhet, finanszírozhat, engedhet meg vagy ösztönözhet olyan tevékenységet, amely más állam rendjének erőszakos megdöntésére irányul vagy fegyveres, cselekménynek minősül, továbbá nem avatkozhat be más államban folyó belső harcba sem. Ebből kitűnik, hogy az Egyesült Államok megszegte a beavatkozás tilalmát.

(iii) A jogsértő állammal szembeni ellenintézkedés harmadik állam részéről

Erre a Bíróság azért tért ki, hogy megállapítsa, elképzelhető -e, hogy ha valamely állammal szemben erőszakkal (de fegyveres támadásnak nem minősülő módon) megsértik a beavatkozás elvét, erre egy harmadik állam reagál akként, hogy a jogsértővel szemben alkalmazott (fegyveres tevékenységet magában foglaló) ellenintézkedéssel ő maga is megszegi a beavatkozás tilalmát. A bíróság arra jutott, hogy ami nem minősül fegyveres támadásnak, arra az államok sem alkalmazhatnak kollektív fegyveres választ. Nicaragua esetén ugyanis két feltételnek kellett volna érvényesülnie az ellenintézkedés kapcsán: az egyik, hogy arányos legyen; a másik pedig, hogy az érintett államok (El Salvador, Honduras, Costa Rica) valósítsák meg azokat.

(iv) Az államok szuverenitása

Ennél a kérdésnél mintegy a következő pont előfutáraként arra hívta fel a figyelmet a Bíróság, hogy a szuverenitás kiterjed az állam belvizeire és a parti tengerre, (valamint az államterület feletti légi térre is). A parti tengeren vagy a belvizeken történő, harmadik állam által végzett aknatelepítéssel sérül az adott állam szuverenitása.

(v) Humanitárius jog

A fent említett aknák telepítésével azonban nemcsak Nicaragua szuverenitása és a hajózás szabadsága sérült, hanem bizonyos nemzetközi humanitárius elvek is, mivel nem figyelmeztettek senkit az aknák telepítésére, pedig más államok hajói is közlekedtek Nicaragua vizein.

A korábbiakban esett szó arról, hogy a kontrák tevékenységét nem lehet az Egyesült Államokkal által elkövetett cselekményeknek tekinteni, ugyanakkor a kontráknak nyújtott támogatás is megállapítható volt, mivel az amerikaiak többek között kifejezetten a gerillaháborúkra vonatkozó kézikönyvet terjesztettek a kontrák körében. Ez esetben a Bíróság az 1949-es négy Genfi Egyezmény közös 3. cikkére támaszkodott, amelynek mindkét állam részese, ez alapján megállapította, hogy az Egyesült Államoknak tilos támogatnia olyanok cselekményeket, melyek a humanitárius nemzetközi jogba ütköznek.

(7) Az 1956. évi barátsági, kereskedelmi és hajózási szerződés

Azon túl, hogy az Egyesült Államok megszegte ezt a szerződést a bíróságnak vizsgálnia kellett, hogy ez a magatartás nem minősül-e „lényeges biztonsági érdekei védelmében végrehajtott intézkedésnek”, mert a szerződés nem zárja ki, hogy a felek ilyen intézkedéseket tegyenek. A Bíróság a barátsági szerződésekkel kapcsolatban különbséget tett, általában vett barátságatlan cselekmények és olyanok között, amelyek kifejezetten a szerződés tárgya illetve célja ellen irányulnak. Az Egyesült Államok ez utóbbit valósította meg. Az Egyesült Államok jogellenesen cselekedett, ez a magatartás nem igazolható az USA lényeges biztonsági érdekeinek védelmével.

Az ítélet (1986. június 27.) rendelkező részéből

A Bíróság

- *megállapította*, hogy az Egyesült Államok által a multilaterális szerződésekhez tett fenntartást alkalmazni kell (11/4 szavazattal);
- *elutasította* az Egyesült Államok kollektív önvédelemre hivatkozását (12/3 szavazattal);
- *megállapította* (12/3 szavazattal), hogy
 - a katonai vagy katonai jellegű akciók ösztönzésével és segítségével Nicaragua ellen illetve Nicaragua területén, így különösen a kontrák kiképzésével anyagi és fegyveres támogatásával, az Egyesült Államok megsértette beavatkozás tilalmának elvét; valamint ezen, beavatkozást jelentő cselekmények közül azokkal, melyek erő alkalmazását is magukban foglalták, az Egyesült Államok megsértette az erőszak alkalmazásának tilalmát;
 - a nicaraguai területen elkövetett egyes katonai akciókkal az Egyesült Államok megsértette az erőszak tilalmának elvét, Nicaragua szuverenitását, valamint megsértette az 1956-os barátsági, kereskedelmi és hajózási szerződést, és ugyanakkor ezek a cselekedetek a szerződés tárgyától és céljától való megfosztására irányultak;
 - Nicaragua légterének megsértésével az Egyesült Államok megsértette Nicaragua szuverenitását;
 - a nicaraguai kikötőkben és parti tengeren 1984 elején végzett aknatelepítéssel az Egyesült Államok megsértette az erőszak tilalmának elvét, a beavatkozás tilalmát, Nicaragua szuverenitását, valamint a békés tengeri kereskedelem fenntartására vonatkozó kötelezettségét;

- a Nicaragua ellen 1985-ben bevezetett kereskedelmi embargóval az Egyesült Államok megsértette az 1956-os barátsági, kereskedelmi és hajózási szerződést, és ugyanakkor ez a cselekedet a szerződés tárgyától és céljától való megfosztására irányult.

- *megállapította, hogy* az Egyesült Államok megszegte a nemzetközi humanitárius jog szabályait, mivel nem tette közzé az aknák elhelyezésének tényét, valamint olyan, a gerillahadviselésről szóló kézikönyvet terjesztett a kontrák körében, amely a nemzetközi humanitárius jog megszegésére ösztönözte őket (de betudhatóság hiányában azon cselekedetekért nem felelős az Egyesült Államok, melyeket a kontrák e könyv alapján követtek el), (14/1 szavazattal);
- *megállapította, hogy* az Egyesült Államok köteles tartózkodni minden, a fentiekhez hasonló jogsértő cselekedettől, és köteles jóvátételt nyújtani a felsorolt, a nemzetközi szokásjogot sértő cselekedetekkel okozott jogsértések miatt (12/3 szavazattal);
- *megállapította, hogy* az Egyesült Államok köteles jóvátételt nyújtani a felsorolt, az 1956-os szerződést sértő cselekedetekkel okozott jogsértések miatt (14/1 szavazattal);
- *megállapította, hogy* a jóvátétel megállapítása, a felek megállapodása híján, későbbi döntés tárgya (14/1 szavazattal);
- *megállapította, hogy* a felek kötelesek vitájukat békés eszközökkel, a nemzetközi jognak megfelelően rendezni. (egyhangú döntéssel).

3. A FRANCIA NUKLEÁRIS KÍSÉRLETEK ÜGYEI

(Ausztrália v. Franciaország; Új-Zéland v. Franciaország - 1974, 1995)

Az ügy jelentősége

A Nemzetközi Bíróság az egyoldalú kötelezettségvállalás nemzetközi jogi kötőerejével kapcsolatosan tett alapvető megállapításokat.

Tényállás

A francia kormány 1966 óta számos alkalommal végzett Francia Polinézia területén található csendes-óceáni kutatóállomásán légköri nukleáris kísérletet. A fő robbantóhely az Ausztráliától mintegy 6000 km távolságra lévő Mururoa-zátonynál helyezkedett el. Franciaország a területet tiltott, illetve veszélyes zónának minősítette a légi közlekedés és a hajózás számára. A kísérletek ausztrál területen radioaktív lecsapódásokat idéztek elő, és mivel a francia kormánnyal való egyeztetések nem vezettek a vita megoldásához, ezért Ausztrália a Nemzetközi Bírósághoz fordult keresetével. Ezzel egy időben Új-Zéland is keresetet nyújtott be Franciaország ellen a bíróságon, illetve ideiglenes intézkedés meghozatalát kérte, mellyel az ügy lezárásáig a kísérletek beszüntetését szerették volna elérni. A bíróság ideiglenes intézkedései ellenére, továbbra is számos légköri nukleáris kísérlet zajlott 1973 júliusa és 1974 szeptembere között. Bár a két azonos tartalmú kereset ugyanazon a napon érkezett a bírósághoz, azonban a bíróság a két ügyet mégis külön tárgyalta, de ugyanabban a bírói felállásban, ugyanazokkal az indokokkal, ugyanazt az ítéletet hozta meg 1974. december 20-án.

Az ügy kronológiája

- 1966-tól: nukleáris léghőri kísérletek zajlanak Francia Polinézia területén
- 1973. máj. 9.: Ausztrália és Új-Zéland keresettel fordul a Nemzetközi Bírósághoz
- 1973. máj. 14.: mindkét ország ideiglenes intézkedés meghozatalát kéri a bíróságtól, amely gátat szab a további kísérleteknek
- 1973. máj. 16.: Franciaország levélben tagadja a bíróság joghatóságát és az eljárástól távol marad
- 1973. jún. 22.: a bíróság ideiglenes intézkedést hoz
- 1973. júl.-aug.; 1974. jún.-szept.: további francia nukleáris kísérletekre kerül sor
- 1974 júniusától.: nyilatkozatok a francia állam nevében a léghőri kísérletek befejezéséről, mivel elérték azt a technikai szintet, hogy föld alatt is végre tudják hajtani a robbantásokat
- 1974. okt. 11.: a francia hadügyminiszter megerősíti, hogy 1975-től nem lesznek léghőri kísérletek
- 1974. dec. 20.: a bíróság ítéletet hoz

A Nemzetközi Bíróság megállapításai

A két állam kereseti kérelme azonos. Mindketten arra kéri a bíróságot, állapítsa meg, hogy a nukleáris léghőri kísérletek végzése a Csendes-óceán területén nem áll összhangban a nemzetközi jog szabályaival, valamint, hogy tiltsa meg Franciaország számára a további ilyen jellegű kísérletek végzését.

(1) Joghatósági kérdések

Mindkét felperes ugyanarra alapította a bíróság joghatóságát: az 1928. évi a nemzetközi viták békés rendezéséről szóló általános akta 17. cikkére, valamint a Statútum 36. cikkének 1. bekezdésére, a 37. cikkére, továbbá szubszidiárius jelleggel a Statútum 36. cikkének 2. bekezdésére. Franciaország az 1973. május 16-án kelt levelében arra kérte a bíróságot, hogy utasítsa el a keresetet, ugyanis a bíróság joghatósága nem áll fenn.

A bíróság leszögezte, hogy először azt kell megvizsgálnia, hogy van-e jogvita a felek között. Egy ügygel összefüggésben ugyanis joga van a bíróságnak minden körülményt megvizsgálnia, azt is, ami látszólag nem függ össze az adott ügygel, de fontos lehet, hogy az ügyben történő állásfoglalás előtt az ilyen kérdéseket tisztázza. Az felperesek célja még a bíróság eljárása előtti szakaszban is a kísérletek beszüntetése volt, és ebben a kérdésben hosszas diplomáciai levelezés során sem tudtak közös nevezőre jutni a franciákkal. Ilyen körülmények között a bíróságnak figyelembe kell vennie minden olyan körülményt, ami a kereset beadása után merül fel, mert releváns lehet az ügy menetében. Ide elsősorban a francia állam nevében elhangzott nyilvános nyilatkozatok értendők, amelyekben a kísérletek folytatásával kapcsolatos francia szándék tükröződött, ezért a bíróság megvizsgálta ezek jelentőségét, és esetleges jogi hatását.

(i) Elsőként a felperesek által is relevánsnak tartott, 1974. június 8-án, a francia Köztársasági Elnöki Hivatal által tett nyilatkozattal foglalkozott a bíróság. Ebben mondták ki először, hogy amint a nyárra tervezett kísérletsorozat véget ér, képesek lesznek már földalatti robbantásokat végezni. Június 10-én a wellingtoni francia nagykövetség pedig arról értesítette Új-Zélandot, hogy ha minden a tervek szerint alakul, akkor a nyári kísérletek lesznek az utolsó léghőri robbantások, mert utána már képesek lesznek a földalatti kísérletek lefolytatására is. Számos,

más nyilvánosan elhangzott nyilatkozatban említette különböző, a francia állam nevében eljáró hivatalos személy (köztársasági elnök, védelmi miniszter, külügyminiszter), hogy a nyári kísérletsorozat után Franciaország felhagy a légköri robbantásokkal, ezért a bíróság úgy vélte, hogy mindez a légköri kísérletek abbahagyásának szándékát tükrözi.

(ii) A bíróság ezek után megvizsgálta, hogy ezeknek a francia nyilatkozatoknak, vagyis egyoldalú jogi aktusoknak milyen kötőereje lehet. Az egyoldalú jogi aktus formájában megjelenő nyilatkozatoknak lehet kötelező erejük, azonban ehhez az szükséges, hogy nyilvánosan tegyék őket, azzal a szándékkal, hogy a kinyilatkoztató oldalán kötelezettséget keletkeztessenek, állam nevében eljáró hivatalos személy tegye azt, a tudomásulvétel lehetőségével.

Nem minden ilyen nyilatkozat lesz automatikusan kötelező, mindig az állam szándékától függ, hogy ilyen módon keletkeztet-e saját maga számára kötelezettséget. Az ilyen nyilatkozatot mindig megszorítóan kell értelmezni.

A Nemzetközi Bíróság kitért arra, hogy milyen alapon lehet kötelező ereje egy egyoldalú nyilatkozatnak. A nemzetközi kötelezettség-vállalások formája nincs meghatározva, azonban minden együttműködést igénylő jogviszonyt a jóhiszeműség elve szerint kell szabályozni. A bíróság összehasonlította az egyoldalú aktusokat a két-vagy többoldalú aktusok, azaz szerződések kötelező erejével. Ezeknek a kötőereje a *pacta sunt servanda* szabályán alapul, amelynek pedig szintén a jóhiszeműség elve a magja. A nemzetközi jogalanyok eszerint jogosultak a jóhiszeműség alapján figyelembe venni az ilyen egyoldalú nyilatkozatokat, és bízni azok komolyságában.

Jelen ügyben számos olyan, a francia állam képviselőjében (köztársasági elnök, védelmi miniszter, külügyminiszter) nyilvánosan elhangzott nyilatkozat született, amelyben a franciák kifejezésre juttatták, hogy nem lesz több nukleáris légköri kísérlet, mert elérték a technikai fejlődés azon pontját, hogy ezek után a földfelszín alatt is végre tudják ezeket hajtani. Az ausztrál kormány a szóbeli tárgyalás során a bíróság tudomására hozta, tényként kezeli a francia külügyminiszter 1974. szeptember 25-én tett nyilatkozatát, miszerint a kísérletekkel felhagytak. A bíróság ennek fényében úgy vélte, hogy ezzel Ausztrália arról tesz tanúbizonyságot, hogy lehetségesnek tartja az ügynek egy egyoldalú nyilatkozattal való elrendezését. Természetesen egy ilyen nyilatkozat nem jelent egyben garanciát további kísérletekkel való felhagyására, azonban az érvényességét a nemzetközi kapcsolatokban szükségképpen uralkodó kölcsönös bizalom elve alapján kell megítélni, és ennek fényében érvényesnek kell őket tekinteni, főként a világos tartalmuk miatt is.

A bíróság kifejtette, hogy tulajdonképpen megvalósult az, ami miatt a keresetlevél hozzá beérkezett: biztosítékot kapott a felperesek köre arról, hogy nem lesz több nukleáris légköri kísérlet, és mivel sem a kereseti kérelemben, sem az eljárás során kárigényt nem jelentettek be, a bíróság úgy vélte, hogy a továbbiakban nincs az eljárásnak tárgya, ezért lezárta az ügyet.

(2) Az ítélet - következtetések

A Nemzetközi Bíróság 9 szavazattal 6 ellenében megállapította, hogy az eljárás tárgya megszűnt, már nem áll fenn, ezért az eljárásnak a továbbiakban nincs értelme, (azonban nem adott választ arra a kérdésre, hogy a francia nukleáris kísérletek mennyiben egyeztethetőek össze a nemzetközi joggal.)

Új-Zéland 1995-ös keresete a Nemzetközi Bíróság előtt

1995. augusztus 21-én ismét a Nemzetközi Bírósághoz fordult, és az 1974-ben kelt ítélet 63. pontjára²⁴ hivatkozva a helyzet felülvizsgálatára vonatkozó indítványt nyújtott be. Ennek oka a francia köztársasági elnök 1995. június 13-án elhangzott médianyilatkozata, amely szerint 1995 szeptemberére egy nyolc robbantásból álló nukleáris kísérletsorozatot terveznek a Csendes-óceán déli részénél. Új-Zéland arra hivatkozott, hogy azoknak a környezetvédelemmel kapcsolatos jogoknak a köre, amelyeknek a védelméért kiáll, ugyanazok, amelyek 1973-ban is fennálltak, és Franciaország megsérti őket a magatartásával. Négy környékbeli állam is jelezte a beavatkozási szándékát.

Mindezek fényében Új-Zéland arra kérte a Nemzetközi Bíróságot, hogy állapítsa meg, miszerint a kilátásba helyezett atomkísérletek végrehajtása a nemzetközi jogot sérti, valamint azt, hogy Franciaország jogellenesen cselekszik, amennyiben a nemzetközi gyakorlattal ellentétesen, környezetvédelmi hatásvizsgálatot megelőzően kezd nukleáris kísérletek folytatásába. Az ilyen jellegű kísérletek ugyanis mindaddig sértik az államok érdekeit és a nemzetközi jog szabályait, ameddig a környezetvédelmi hatástanulmány ki nem mutatja, hogy a kísérlet nem okoz majd radioaktív szennyezetséget a tengeri élővilág számára.

A kereseti kérelem mellett Új-Zéland ideiglenes intézkedések meghozatalára is kérte a bíróságot, hogy Franciaország tartózkodjon az említett területeken való kísérletek végzésétől és a nemzetközi gyakorlatnak megfelelően Franciaország készítsen hatástanulmányt a készülő kísérletek által rejtett veszélyeiről.

A Nemzetközi Bíróság megállapításai (1995)

A bíróság számára a legfőbb kérdés annak eldöntése volt, hogy vajon a kereseti kérelemben foglaltak az 1974-ben kelt ítélet 63. pontjának hatálya alá esnek-e. Franciaország azzal védekezett, hogy a bíróság tevékenységét a Nemzetközi Bíróság Statútuma szerint végzi, ez adja minden eljárási cselekmény jogi alapját, és azáltal, hogy Új-Zéland nem a Statútum valamely cikkére alapította a keresetét, megsértette ezt a szabályt, a Nemzetközi Bíróság előtti eljárásának ugyanis így nincs jogi alapja.

A Nemzetközi Bíróság ezzel kapcsolatosan kifejtette, hogy a 63. pont megszövegezésekor nem állt szándékában korlátozni az előtte esetlegesen indítható eljárások körét, hanem egy speciális eljárástípust teremtett, amely igénybevételének az a feltétele, hogy egy olyan különleges körülményről legyen szó, amely a korábbi ítélet alapjául szolgáló tényekhez kapcsolódik. Ilyen tények fennállta esetén lehet érvényesíteni a 63. pontot. A bíróság a továbbiakban azt vizsgálta, hogy az 1974-ben kelt ítélet milyen jogi alapokon nyugodott, mi volt az eljárás oka, amiről tulajdonképpen ítélezett, ehhez pedig az ítélet szövegének, valamint a teljes felperesi motivációnak az elemzésébe kezdett.

²⁴ Ez a pont a Statútum rendelkezéseivel összhangban lehetőséget adott a helyzet felülvizsgálatára. Kifejti ugyanis, hogy abban az esetben, ha egy állam a jövőbeli cselekedetei vonatkozásában kötelezettséget vállal, akkor a Nemzetközi Bíróságnak ugyan nincs arra hatásköre, hogy a jövőben ennek betartását figyelje, de arra van lehetőség, hogy amennyiben az ítélet jogalapját érintő kérdésről van szó, akkor a későbbi helyzet felülvizsgálata végett eljárás indítható.

Elsőként azt vizsgálta, hogy mi volt Új-Zéland célja a kereset benyújtásával, ez pedig nemcsak a kereset szövegéből, hanem az új-zélandi miniszterelnök által tett nyilatkozatból is egyértelműen megállapítható: a franciák által folytatott léghőri nukleáris atomkísérleteket szerették volna megszüntetni. A francia állam részéről pedig meg is született a kívánt nyilatkozat, amely szerint felhagynak a léghőri kísérletek folytatásával, és áttérnek a földalatti robbantásokra. Ezek szerint egyértelmű, hogy az új-zélandi kereseti kérelem kizárólag a léghőri nukleáris kísérletek befejezését célozta, a franciák pedig kizárólag ezeknek a befejezésére tettek ígéretet. Ebből következik, hogy az 1974-ben kelt ítélet is ezt a helyzetet bírálta el, vagyis annak megállapításai, így a 63. pont is, kizárólag a léghőri nukleáris kísérletek ügyére vonatkozott, így a jelen esetben az Új-Zéland által hivatkozott földalatti robbantások kérdése nem érinti az 1974-es ítéletet. Új-Zéland kereseti kérelme ezek fényében nem megalapozott, nincs mód az ítélet 63. pont szerinti felülvizsgálatra.

A Nemzetközi Bíróság végzésének rendelkező részéből (1995)

- A kereseti kérelem jogalapja nem esik az 1974-ben kelt ítélet 63. pontjának hatálya alá, így a bíróság elutasítja azt. (12/3 arányban)
- Új-Zéland ideiglenes intézkedések meghozatalára vonatkozó kérelmét a bíróság szintén elutasítja. (12/3 arányban)
- Az eljárásba való beavatkozást célzó indítványokat a bíróság elutasítja. (12/3 arányban)

4. A BARCELONA TRACTION, LIGHT AND POWER COMPANY LTD.

ÜGYE

(Belgium v. Spanyolország -)

Forrás: Lamm V., (1957-1982) 147-162. o.

5. AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK TEHERÁNI DIPLOMÁCIAI ÉS KONZULI SZEMÉLYZETÉNEK ÜGYE

(Egyesült Államok v. Iráni Iszlám Köztársaság - 1980)

Az ügy jelentősége

Az amerikai-iráni konfliktus nyomán a Nemzetközi Bíróság elé került ügy fontos kérdéseket érint a diplomáciai, valamint konzuli kapcsolatok jogát érintően, foglalkozik a Nemzetközi Bíróság eljárásában részt nem vevő, távol maradó állam elleni eljárás lényeges elemeivel, de az igazi jelentősége a nemzetközi jogi felelősség keletkezésének kérdésében áll, vagyis hogy magánfelek által elkövetett nemzetközi jogsértés hogyan válik egy állam számára betudhatóvá.

Az ügy háttere és kronológiája

Reza Pahlavi sah uralmát Iránban 1979. április 1-én iszlám forradalom döntötte meg. Iszlám köztársaság alakult Khomeini ajatollah vezetésével. Az új, teokratikus politikai rendszer, vallási alapú reformokat hajtott végre, és külpolitikájában a sahot korábban támogató

Egyesült Államokat (a továbbiakban USA) ellenséges államnak tekintette. 1979 októbere végén a korábbi sah részére az USA engedélyezte a területére való belépést, annak orvosi kezelése céljából. Az iráni vezetés október 30-án nyilvánította ki az amerikai lépéssel kapcsolatos nemtetszését.

- 1979. nov. 4.: Egy, magukat iráni diákoknak nevező több száz fős fegyveres csoport betört az USA teheráni nagykövetségére és elfoglalta azt, az ott tartózkodókat pedig túsul ejtették.²⁵ Az iráni kormány a túsok többszöri segélykérésre sem reagál.
- 1979. nov. 5.: Az USA tabrizi és shirazi konzulátusát is elfoglalták (Itt azonban egyetlen amerikai tisztviselő sem tartózkodott, mivel a februári események után a konzulátusok beszüntették a működésüket.)
- 1979. nov. 7.: Az USA üzenetet intézett Iránhoz, melyben a nemzetközi jogi kötelezettségek tiszteletben tartására szólított fel, illetve követet küldött a helyzet megoldására. Közben az iráni vezető rádión keresztül tartott beszédében üdvözölte a túszejtést.
- 1979. nov. 18-20.: 13 túszt szabadon engedtek.
- 1979. nov. 13.: A ENSZ Biztonsági Tanácsának (továbbiakban: BT) határozata a túsok szabadon engedését rendeli el, illetve felkéri az ENSZ Főtitkárát, hogy járjon el a határozatok megvalósítása érdekében, majd december 31-én ismét határozatot hozott az ügyben.
- 1979. novembere: Az USA megtorló intézkedéseket vezetett be Irán ellen (pl. kőolajembargó, az USA-ban lévő iráni vagyont befagyasztották stb.)
- 1979. nov. 29.: Az USA Irán ellen keresetet nyújtott be a Nemzetközi Bíróságnál
- 1979. dec. 9 és 1980. márc.16.: Irán levélben közölte a Nemzetközi Bírósággal az álláspontját, egyébként a Nemzetközi Bíróság előtt folyó eljárásban nem vett részt.
- 1979. dec. 15.: A Nemzetközi Bíróság ideiglenes intézkedésként elrendelte, hogy az iráni kormány azonnal gondoskodjon a követség és a képviselőlet sérthetlenségének és védelmének biztosításáról, a túsokat engedjék szabadon, Irán ismerje el az USA diplomáciai és konzuli személyzetének kiváltságait és mentességét, egyik ország se tegyen semmi olyat, ami a békés vitarendezést fenyegetné.
- 1980. febr. 20.: A Közgyűlés tényfeltáró bizottság felállításáról és annak Iránba küldéséről határozott.
- 1980. ápr. 24-25.: Az USA katonai akciót kísérelt meg a túsok kiszabadítására, amely azonban technikai okok miatt meghiúsult.
- 1980. máj. 24.: A Nemzetközi Bíróság ítéletében megállapította Irán nemzetközi jogi felelősségét.
- 1981. jan. 19. Algír: Az USA és Irán megállapodott a túsok szabadon bocsátásáról.

A felek álláspontja

Az USA arra kérte a Nemzetközi Bíróságot, hogy állapítsa meg Irán nemzetközi jogi felelősségét, amiért megsértette a következőkben foglalt kötelezettségeit:

- A diplomáciai, illetve a konzuli kapcsolatok jogáról szóló 1961.évi és 1963. évi Bécsi Egyezményeket²⁶, illetve a viták rendezésére vonatkozó fakultatív jegyzőkönyveket

²⁵ Ez a cselekmény mintegy 28 fős diplomáciai személyzet, 20 fős adminisztratív és technikai személyzet, valamint 2 olyan személyt fogva tartását jelentette, akik nem rendelkeztek sem diplomáciai sem konzuli védelemmel.

- Az USA és Irán által 1955-ben kötött barátsági, kereskedelmi és konzuli kapcsolatok jogáról szóló szerződést
- Az 1973-ban született nemzetközileg védett személyek, beleértve a diplomáciai képviselők ellen elkövetett bűncselekmények megelőzése és megbüntetése céljából létrejött egyezményt, és
- az ENSZ Alapokmány 2(3), 2(4) és 33. cikkét.

Emellett kérte, hogy az iráni államot kötelezze a túsok szabadon bocsátására, illetve azok eltávozásának segítésére, diplomáciai kiváltságai és mentességei elismerésére. Mindemellett kártérítésre tart igényt az iráni kormánytól, amelynek összegét majd a Nemzetközi Bíróság fogja megállapítani.

Irán nem volt hajlandó a Nemzetközi Bíróság eljárásában részt venni, mindössze két levélben fejtette ki az álláspontját, mely szerint a Nemzetközi Bíróságnak nem szabad foglalkoznia ügygel. Az ügy csak egy általános probléma marginális és másodlagos vetülete, amit nem lehet így kiragadva, elkülönülten vizsgálni, hanem hozzátartozik a megelőző évek minden eseménye az iráni-amerikai kapcsolatokban. Ezért a konfliktus nem különböző szerződések, egyezmények megsértésében áll, hanem egy általános, huszonöt éve tartó probléma eredménye.

A Nemzetközi Bíróság megállapításai

(1) Irán távolmaradásának következményei és a Nemzetközi Bíróság joghatóságának kérdése

Az iráni kormány a Nemzetközi Bíróság előtt folyó eljárásban nem vett részt. Ennek következtében a Nemzetközi Bíróság Statútumának 53. cikke került alkalmazásra, amelynek értelmében a Nemzetközi Bíróság hivatalból vizsgálta a joghatóság kérdését, már csak azért is, mert az iráni fél az említett két levélben ellenezte az eljárást. A Bíróság azt állapította meg, hogy a hivatkozott forradalmi helyzet valóban a nemzeti szuverenitás részét képezi, azonban az a tény, hogy a vita a diplomáciai és konzuli helyiségekre, valamint személyekre vonatkozik, felveti az ide vonatkozó nemzetközi egyezmények megsértésének kérdését, ami pedig már a Nemzetközi Bíróság számára is megnyitja az eljárás lehetőségét.

A bíróság azt is elutasította, miszerint azért nem járhat el, mert a túsok kérdése csak egy marginális, másodrendű része egy sokkal nagyobb problémának, ugyanis erre vonatkozó megszorítást nem található sem az ENSZ Alapokmányban, sem a Statútumban.

Külön vizsgálta az esetleges hatásköri ütközés, tilalom kérdését azzal összefüggésben, hogy amikor az USA 1979-ben benyújtotta a keresetét a Nemzetközi Bírósághoz, akkor a BT a problémával kapcsolatosan még éppen ülésezett. Ezzel kapcsolatosan a Nemzetközi Bíróság kifejtette, hogy kizárólag a Közgyűlés és a Biztonsági Tanács viszonylatában létezik kizáró szabály²⁷, nevezetesen, hogy ha egy adott kérdésben a BT már eljár, az kizárja a Közgyűlés

²⁶ A diplomáciai kapcsolatokról Bécsben, 1961. április 18-án kelt egyezmény (1965. évi 22. tvr.) és a konzuli kapcsolatokról Bécsben, 1963. április 24-én kelt egyezmény (1987. évi 12. tvr.)

²⁷ Az ENSZ Alapokmány 12. cikk 1. pont: Mialatt a Biztonsági Tanács valamely viszály vagy helyzet tekintetében a jelen Alapokmány által ráruházott feladatokat végzi, a Közgyűlés e

ezirányú hatáskörét, de a Nemzetközi Bíróság és BT vonatkozásában ilyen szabály nem létezik. Ennek fényében bíróság azt is megállapította, hogy a joghatóságát sem a BT határozatai, sem az ENSZ Főtitkár által kiküldött ténymegállapító bizottság eljárása, sem a BT éppen folyó eljárása nem szünteti meg. A bíróság kifejtette továbbá, hogy mint legfőbb bírói szerv, kardinális jelentősége van a viták békés elrendezésében, és hivatkozott az Alapokmány 36. cikkére, amely a BT és a Nemzetközi Bíróság viták elrendezésében gyakorolt szerepére vonatkozik, vagyis, hogy a BT-nek az eljárása során szükségképpen tekintettel kell lennie arra a tényre, hogy a jogvitákat a felek általában a Nemzetközi Bíróság elé terjesztik.

A bíróság joghatóságát ezen felül az USA által a nemzetközi jogsértések tárgyaként megjelölt szerződések, egyezmények is alátámasztják a joghatósági klauzulák meglétével, melyek a bíróság elé utalnak minden, az adott jogi dokumentum megsértéséből keletkezett jogvitát.

(2) Az elkövetett cselekmények köre, megítélése, valamint azok betudhatósága

A Bíróság megvizsgálta az USA által hivatkozott állítások ténybeli és jogi helytállóságát, ugyanis a statútum 53.cikke kötelezi a bíróságot arra, hogy hivatalból vizsgálja ezeket abban az esetben, ha az egyik fél az eljárásban nem vesz részt. Az USA, mint felperes állam, a muzulmán diákok által elkövetett cselekményekért Irán felelősségének megállapítását kérte, ehhez azonban az kell, hogy a támadók cselekménye betudható legyen az államnak. Nincs arra bizonyíték, hogy a támadók valamilyen állami szerv képviselői lettek volna, és arra sincs, hogy a kormányzati hatalom elemeinek gyakorlására felhatalmazott személyek lettek volna. Ezen az a tény se változtat, hogy Khomeini ajatollah különböző USA-ellenes nyilatkozatokat tett, valamint üdvözölte a követség elfoglalását.

Ugyanakkor az 1961. évi és 1963. évi Bécsi Egyezmények által előírtak komoly kötelezettségeket rónak a fogadó államra a diplomáciai, illetve a konzuli épületek, tisztviselők és dokumentumok védelme vonatkozásában. Ezt a kötelezettséget egyértelműen megszegte Irán, mikor semmit sem tett a támadások megakadályozása, megszüntetése érdekében. Itt a bíróság megállapította, hogy korábban, hasonló esetekben jellemző volt az iráni vezetésre, hogy intézkedéseket foganatosítottak az ilyen helyzet megszüntetése érdekében, a jelen esetben pedig egyáltalán nem reagáltak. Erre a tényre való tekintettel viszont már megállapítható Irán felelőssége hatályban lévő nemzetközi jogi egyezményekben foglalt rendelkezések megsértése miatt, vagyis hogy elmulasztották a fogadó államot terhelő védelmi kötelezettséget.

Ugyanakkor, mivel az iráni kormány folyamatosan hívott fel az USA elleni harcra, és nem tett semmit a túsok helyzetének rendezése érdekében, arra utal, hogy mintegy felvállalja a cselekményeket, azonosul velük, megvalósítva a betudhatóság azon esetét, mikor az állam a kérdéses magatartást sajátjaként ismeri és fogadja el. Így a szóban forgó Bécsi Egyezmények alapján, valamint a nemzetközi jog általános szabályai alapján megállapítható Irán jogsértése és felelőssége.

Az az elhatározás pedig, hogy a követségi illetve konzuli épületeket továbbra is megszállás alatt tartják, a túsokat pedig továbbra sem engedik szabadon az 1961. és az 1963. évi Bécsi

vizsály vagy helyzet tekintetében nem tehet ajánlásokat, ha csak a Biztonsági Tanács eziránt nem keresi meg.

Egyezmények vonatkozó rendelkezéseinek²⁸ folyamatos megsértését jelenti. A túsok fogvatartásának oka az volt, hogy egy részüket iráni kémkedés vádjával bíróság elé akarják állítani, amivel kapcsolatban a bíróság kifejtette, hogy ez is egyértelműen sérti az említett egyezmények rendelkezéseit a diplomáciai és konzuli személyzet fogadó állam joghatósága alóli mentességére vonatkozóan, hiszen mindössze a diplomáciai képviselők *persona non grata*-nak való nyilvánítása az, ami a fogadó állam számára lehetőség egy ilyen helyzet rendezésére.

(3) Az USA ellenakciójának vizsgálata

A bíróság többek között foglalkozott az USA 1980. április 24-25 közötti ellenakciójával, ami a túsok kiszabadítására irányult. Ezzel kapcsolatban aggodalmát fejezte ki, mivel az 1979. december 15-i ideiglenes intézkedést tartalmazó végzésében kifejezetten békés vitarendezésre szólította fel a feleket, és kizárt minden olyan intézkedést, ami a két állam közötti feszültséget növelné, és nehezítené a fennálló vita megoldását. (Maga az USA is szkeptikus volt egy ilyen akció sikerében, elsősorban a túsok biztonságát féltette egy esetleges sikertelen kiszabadítási kísérlet esetén, ezért felhagyott az akció teljeskörű végrehajtásával.)

Az ítélet (1980. május 24.) rendelkező részéből

- Az Iráni Iszlám Köztársaság több szempontból is megsértette az USA-val szembeni azokat a kötelezettségeit, amelyek a két ország között érvényben lévő nemzetközi egyezményekből, valamint a nemzetközi szokásjogból erednek, így az elkövetett jogsértések miatt Irán a nemzetközi jog alapján felelősséggel tartozik. (13/2 szavazattal)
- Irán köteles azonnal intézkedni annak érdekében, hogy az 1979. november 4-i események következtében előállt helyzetet azonnal megszüntesse, és ennek céljából: azonnal meg kell szüntetni a diplomáciai és konzuli személyzet fogva tartását, és biztosítania kell ezeknek a személyeknek a szabadon bocsátását; biztosítania kell továbbá a személyzet számára a megfelelő közlekedési eszközt, hogy Irán területét elhagyhassák; azonnal át kell adnia harmadik államnak a teheráni nagykövetség és az iráni konzulátus helyiségeit, vagyonát, levéltárát és dokumentumait.
- A diplomáciai és konzuli személyzet egyetlen tagja sem tartható vissza Iránban abból a célból, hogy bíróság elé állítsák, vagy pedig ilyen eljárásban tanúként hallgassák meg. (egyhangú szavazattal)
- Irán kártérítéssel tartozik az USA-nak. (12/3 szavazattal)
- Amennyiben a felek nem tudnak megegyezni a kártérítés összegében, akkor a Bíróság fenntartja az eljárás folytatásának jogát, és az összecszerúségről ő fog dönten. (14/1 szavazattal)

(A Bíróság ítélete ellenére a konfliktus nem oldódott meg, végül 1981. január 19-én sikerül Algírban egy megállapodást aláírni, amely alapján a túsokat szabadon bocsátották, a kártalanítás összecszerúságával kapcsolatos eljárást pedig az USA kérésére a Bíróság az 1981. május 12-i végzésében megszüntette.)

²⁸ Az 1961-es Bécsi Egyezmény 22., 24., 25., 26., 27., 29., 31., 37., 44., és 47. cikkei, az 1963-as Bécsi Egyezmény 28., 31., 33., 34., 36. és 40. cikkei

6. AZ ÁLLAMOKRA HÁRAMLÓ JOGI KÖVETKEZMÉNYE DÉL- AFRIKA - A BIZTONSÁGI TANÁCS 276/1970. SZ. HATÁROZATA ELLENÉRE- FOLYTATÓLAGOSAN FENNTARTOTT NAMÍBIAI (DÉLNYUGAT-AFRIKA) JELENLÉTÉNEK

(tanácsadó vélemény - 1971)

Az ügy jelentősége

Az ügy háttere átíveli azt a történelmi időszakot, ami a protektorátustól és a Nemzetek Szövetségétől az ENSZ-ig vezetett. Számos jogi kérdés felmerült a mandátumrendszerrel, az ENSZ szerveinek és a Nemzetközi Bíróság hatáskörével, az általuk meghozható döntésekkel (azok kötelező jellege), a jogellenes helyzet esetén történő eljárással kapcsolatban.

Az ügy háttere

Délnyugat-Afrika német protektorátus volt, de az I. világháború után a Nemzetek Szövetségének mandátumrendszerének keretein belül Nagy-Britanniára bízta a mandátumot. Azonban Nagy-Britannia nevében a Dél-afrikai Unió (1961-től Dél-Afrikai Köztársaság) gyakorolta azt. A II. világháború után a mandátumrendszert felváltotta az ENSZ gyámsági rendszere. A konfliktus forrásai itt keresendők, ugyanis Dél-Afrika úgy vélte, mivel a Nemzetek Szövetsége feloszlott, megszűnt a mandátum is, így annak kötelezettségei már nem terhelik. Az ENSZ álláspontja szerint azonban Dél-Afrikának alá kellett volna írnia a gyámsági egyezményt, így a Közgyűlés a Nemzetközi Bírósághoz fordult tanácsadó véleményért Délnyugat-Afrika státusával kapcsolatban. Az 1950-ben meghozott tanácsadó vélemény kifejti, hogy bár Dél-Afrika nem módosíthatja egyoldalúan Délnyugat-Afrika státusát, de nem is köteles aláírni a rá vonatkozó gyámsági egyezményt.

Más lehetőség nem lévén, a Nemzetek Szövetségének két hajdani tagállama, Libéria és Etiópia a Nemzetközi Bírósághoz fordult, mivel úgy vélték, a Dél-afrikai Unió megfosztja a délnyugat-afrikai lakosságot a jogaitól és visszaéléseket követnek el, de a Bíróság joghatóság hiányában elvetette a felperesek érvelését. Az ENSZ Közgyűlése 1966-ban megszüntette a délnyugat-afrikai mandátumot,²⁹ de azt már nem sikerült keresztülvinnie, hogy ezt Dél-Afrika végre is hajtsa, ezért a Közgyűlés Biztonsági Tanácsához fordult, amely több határozatot is hozott az ügyben. Az egyik ilyen határozatban³⁰ pedig kifejezetten kijelentette Dél-Afrika namíbiai jelenlétéről, hogy az jogellenes, továbbá felszólította az államokat, hogy ennek megfelelően járjanak el. Azonban a határozat meghozatala után sem változott Dél-Afrika magatartása, így a Biztonsági Tanács 1970-ben³¹ a Nemzetközi Bírósághoz fordult tanácsadó véleményért. Azt kérték a Bíróságtól, állapítsa meg, milyen jogi következményekkel jár Dél-Afrika Biztonsági Tanács határozatával szemben fenntartott namíbiai jelenléte.

Az ügy kronológiája

- 1950: a Bíróság tanácsadó véleményében megállapítja, hogy bár nem kötelező Délnyugat-Afrikát a gyámsági rendszer alá helyezni, Dél-Afrika nem módosíthatja egyoldalúan annak státusát

²⁹ 2145/XXI. sz. közgyűlési határozat

³⁰ 276/1970. sz.

³¹ 284/1970.

- 1960: Etiópia és Libéria keresetet nyújt be Dél-Afrika ellen, amelyet elutasít a Bíróság
- 1966: a Közgyűlés határozatával megszünteti a délnyugat-afrikai mandátumot
- 1970: a Biztonsági Tanács határozatában kimondja a namíbiai jelenlét jogellenességét
- 1970. július: a Biztonsági Tanács tanácsadó véleményét kér a Nemzetközi Bíróságtól, amely 1971-ben születik meg

A Nemzetközi Bíróság megállapításai

(1) Az előzetes kifogásokról

Dél-Afrika kifogásolta a Bíróság eljárását, mivel úgy vélte, a Biztonsági Tanács határozata érvénytelen. Ezt azzal alábbiakkal indokolta, hogy a hivatkozott határozat meghozatalakor, a szavazási eljárás során, a Biztonsági Tanács két állandó tagja tartózkodott, valamint a vita az ENSZ tagállamai és Dél-Afrika között áll fenn, ezért Dél-Afrikát az ülésre meg kellett volna hívni³² és alkalmazni kellett volna a szabályt, miszerint a vitában érdekelt félnek tartózkodnia kell a szavazástól³³.

A Bíróság az *első kifogással* kapcsolatban kimondta, hogy ha a Tanács valamely állandó tagja tartózkodik a szavazástól, az nem jelenti, hogy érvényesítené vétójogát, és emiatt ne lehetne érvényes határozatot hozni. A *második kifogást illetően* a Bíróság kifejtette, hogy Dél-Afrika hivatkozása az Alapokmány 32. cikkére akkor lenne helytálló, ha *viszályról* lenne szó, akkor ugyanis az abban érdekelt feleket valóban meg kell hívni az ülésre. A Tanács napirendjén viszont az ügy *helyzetként* szerepel, így nem köteles meghívni Dél-Afrikát.

Dél-Afrika felhozta továbbá, hogy a Bíróságnak a reá nehezedő politikai nyomás miatt tartózkodnia kell a véleménynyilvánítástól, másrészt a jelen esetben az ENSZ egyik szerve az, amely a Bírósághoz fordult, határozatának következményeiről kérve tanácsadó véleményt, holott ez a vita Dél-Afrika és más államok között áll fenn. A Bíróság mindezt elvetette és kiemelte, hogy a Bíróság a jogra támaszkodik, és sosem valamilyen politikai befolyás hatására dönt. A Bíróság kifejtette továbbá, hogy önmagában az a tény, miszerint Dél-Afrika eltérően vélekedik, mint az ENSZ, nem elég ahhoz, hogy államok közti vitává váljon az ügy. Ennek ott van jelentősége, hogy ha a Bíróságnak államok közötti függő jogi kérdésben kell döntenie, akkor a felek jelölhetnek *ad hoc* bírót, mivel ez azonban nem államok közti vita, így Dél-Afrika nem jelölhet *ad hoc* bírót.

Ezek alapján a Bíróság úgy vélte, nincs akadálya annak, hogy tanácsadó véleményt adjon.

(2) A mandátum, és annak megszüntetése

Dél-Afrika szerint a Közgyűlés a délnyugat-afrikai mandátum megszüntetésekor 1966-ban, a határozat meghozatalakor, jogellenesen járt el. Azonban a Bíróság kimondta, hogy az ENSZ szerveinek a határozataival szemben nincs fellebbezési vagy felülvizsgálati jogköre, de a tanácsadó vélemény iránti kérés nem is erre vonatkozott, tehát nem a határozat érvényességére.

Megvizsgálva a Közgyűlés 1966-os határozatát, a Bíróság arra jutott, hogy annak idején az ENSZ Alapokmány alapján a mandatáriusok vállalták, hogy a mandátumrendszert érintetlenül

³² ENSZ Alapokmány 32. cikke alapján

³³ ENSZ Alapokmány 27. cikk

fenntartják a gyámsági egyezmények létrejöttéig. Ennek a kapcsolatnak, amit tehát az Alapokmány teremtett meg az ENSZ tagállamai és a mandatáriusok közt, a lényege, hogy azt a mandatáriust, aki nem tesz eleget a kötelezettségeinek, az abból fakadó jogok sem illetik meg, amely utóbbi elv egyébként a szokásjog része, sőt az 1969-es Bécsi Egyezményben is le van fektetve. Ebből következik, hogy a Közgyűlés határozata nem más, mint a felmondási jog gyakorlása egy olyan helyzetben, ahol a másik fél (Dél-Afrika) a kötelezettségeit folyamatosan és szándékosan megszegi.

Az eljárás során, a mandátummal és annak megszüntetésével kapcsolatban az alábbi problémák is felmerültek.

Annak idején a Nemzetek Szövetségének Egyezségokmánya nem tette lehetővé, hogy a Tanács megszüntesse a mandátumot a mandatárius vétségére hivatkozva. Ugyanis egy olyan jogosultság, amivel a Nemzetek Szövetsége maga sem rendelkezik, az ENSZ-re sem szállhat át, így azt az ENSZ sem gyakorolhatja. A *Bíróság* ezzel kapcsolatban úgy vélte, hogy minden szerződés megszüntethető szerződésszegés esetén, akkor is, ha arról nem rendelkezik maga a szerződés. Ez a nemzetközi jog egy általános elve, amelyet a Bécsi Egyezmény is rögzít.

A mandátum visszavonása (ha a Nemzetek Szövetségének Tanácsának joga is lett volna ehhez) csak a mandatárius beleegyezésével történhetett meg. A *Bíróság* kijelentette, hogy itt nem szükséges hozzájárulás, mert ahogyan az a fent említettekből kiderül, itt szerződésszegés miatti megszüntetésről van szó.

A délnyugat-afrikai mandátumot megszüntető közgyűlési határozatban olyan megállapítások találhatók, amelyeket a Közgyűlés jogszerűen nem tehetett meg, tekintve, hogy nem bírói szerv. A *Bíróság* szerint a Közgyűlésnek joga van, hogy megítélje, a mandatáriusok mennyiben tettek eleget kötelezettségeiknek. Ennek az a magyarázata, hogy az ENSZ a mandátumrendszer felett felügyeletet gyakorló szerv, ezért a Közgyűlés ennek jegyében járhat el.

Dél-Afrika szerint a tényeket alaposabban kellett volna megvizsgálni, mielőtt Közgyűlés a határozatát meghozza illetve a *Bíróság* dönt az érvényességéről. A *Bíróság* utalt rá, hogy Dél-Afrika számtalanszor megszegte illetve mulasztotta el kötelezettségeit.

Dél-Afrika úgy vélte, ahhoz hogy megállapítható legyen, hogy fennáll-e a mandátum által előírt nemzetközi kötelezettség megsértése, azt kell bizonyítania, hogy Namíbia jólétéért minden tőle telhetőt megtett a hatalom gyakorlásakor, ezért további adatokat hajlandó szolgáltatni. A *Bíróság* szerint ehhez nem kell bizonyíték. Az ugyanis minden kétséget kizáró (dél-afrikai iratok bizonyítják), hogy Dél-Afrika apartheid politikát³⁴ folytat. Ez pedig az ENSZ Alapokmányával ellentétes.

Az is felmerült, hogy a Közgyűlés voltaképpen területátcsatolásról határoz, amikor határozatában kijelenti, hogy a terület igazgatására nincs joga Dél-Afrikának. A *Bíróság* azonban megállapította, hogy a Közgyűlés nem tényekről döntött, hanem a jogi helyzet vonatkozásában határozott. Azt is kijelentette továbbá, hogy amikor a Közgyűlés szerződésszegés miatt megvonta a mandátumot, Dél-Afrika nem vonult ki a területről. Ezért fordult a Biztonsági Tanácshoz, amely a béke és biztonság fenntartása érdekében járt el. Tehát az említett ENSZ-szervek az Alapokmánynak megfelelően, saját hatáskörükben jártak el.

³⁴ Fajok, etnikai csoportok teljes fizikai elkülönítésére épít

Ráadásul az ilyen, a 25. cikk³⁵ szerinti eljárás következtében született döntést mindenki köteles elfogadni, az is, aki a határozat ellen szavazott.

(3) Dél-Afrika további namíbiai jelenlétének jogkövetkezményei

A Bíróság kiemelte, hogy az ENSZ tagállamainak mindent meg kell tenniük a jogsértés megszüntetése érdekében (mivel született egy határozat, amely megállapította kötelező jelleggel a jogsértés fennállását). Dél-Afrika köteles ezért közigazgatását visszavonni Namíbia területéről. A Bíróság kimondta, hogy az ENSZ-tagállamok kötelesek ezt a helyzetet jogellenesnek minősíteni és Dél-Afrika támogatásától tartózkodni.

A további intézkedésekről a Biztonsági Tanácsnak kell döntenie, azonban a tagállamoknak tartózkodnia kell attól, hogy szerződést kössenek Dél-Afrikával, ha az Namíbia nevében jár el, továbbá a fennálló kétoldalú szerződéseket se alkalmazzák. A tagállamok nem küldhetnek diplomáciai és speciális missziókat, ha azok joghatósága kiterjed Namíbiára. Az ott tartózkodó konzulokat pedig hívják vissza. A tagállamoknak egyértelműen ki kell jelentenie, hogy a diplomáciai kapcsolatok fenntartása nem egyenlő azzal, hogy a Dél-Afrika Namíbia felett fennhatóságát elismernék. Véget kell vetni az olyan kereskedelmi kapcsolatoknak Dél-Afrikával, amelyek erősítik annak namíbiai fennhatóságát. Dél-Afrika bizonyos intézkedései Namíbiával kapcsolatban (születés, anyakönyvezés etc.) nem minősülnek semmisnek.

A nem ENSZ-tagállamokra ez nem kötelező, bár csatlakozhatnak ehhez az akcióhoz, azonban a nemzetközi jog megsértésével fennálló helyzet *erga omnes* jogellenes, így magát a mandátum megszűnését ezeknek az államoknak is el kell fogadni, és ennek megfelelően kell eljárniuk.

A Nemzetközi Bíróság tanácsadó véleménye - következtetések

A Bíróság kimondta 1971-es tanácsadó véleményében:

- mivel Dél-Afrika jogellenesen van jelen Namíbia területén, azonnal el kell hagynia azt;
- a dél-afrikai jelenlét jogellenességét az ENSZ-tagállamok is kötelesek elismerni, és minden olyan magatartástól tartózkodniuk, ami e jelenlét esetleges elismerésére utalna;
- a nem tagállamok nyújtsanak támogatást az ügyben.

(A namíbiai helyzet a tanácsadó vélemény nyomán sem rendeződött. A Biztonsági Tanács 1978-ban hozott egy határozatot a namíbiai kérdés részletes rendezéséről, amelynek nyomán, az Egyesült Államok segítségével létrejött a Governor Island-i Egyezmény. Namíbia végül 1990-ben nyerte el függetlenségét.)

³⁵ „A szervezet tagjai megegyeznek abban, hogy a Biztonsági Tanács határozatait a jelen Alapokmánynak megfelelően elfogadják és végrehajtják.”

7. AZ ÉSZAKI-TENGERI KONTINENTÁLIS TALAPZATTAL KAPCSOLATOS ÜGYEK

(NSZK v. Dánia és NSZK v. Hollandia - 1968)

Az ügy jelentősége

Az ügy a kontinentális talapzat jogi helyzetével és annak a parti államok közötti elhatárolásánál alkalmazandó elvek meghatározásával segítette a nemzetközi jog fejlődését.

Tényállás

1966-ban Dánia és Hollandia egyezményben határozták meg a területeikhez tartozó kontinentális talapzaton húzódó határvonalat. Mivel mindketten részesei voltak az 1958. április 29-én kelt kontinentális talapzatról szóló Genfi Egyezménynek (továbbiakban Genfi Egyezmény), ezért a határmegvonáshoz az Egyezmény 6. cikkének 2. bekezdésében meghatározott egyenlő távolság elvét alkalmazták. Eszerint a határ az a vonal, amelynek minden pontja egyenlő távolságra van azon alapvonal legközelebbi pontjaitól, amelytől mindegyik állam parti tengerét mérik. A Német Szövetségi Köztársaság (NSZK) területe felé eső rész elhatárolásában viszont nem tudtak megegyezni, mert az NSZK egyrészt nem ratifikálta, csak aláírta az Egyezményt, rá tehát nem kötelező a benne foglalt szabályozás, így ő megtagadta az egyenlő távolság elvének alkalmazását. Emellett kifogásolta, hogy az elv alapján meghatározott határ szerint sokkal kisebb terület jutott volna neki, mint ha a partvonal hosszához arányosították volna az egy államra eső részt.

A vitát nem tudták elrendezni, ezért 1967-ben Bonnban aláírtak két egyezményt, egyet Dánia és az NSZK, és egy másikat Hollandia és az NSZK között, miszerint a vitát végleges döntés végett a Nemzetközi Bíróság elé terjesztik, és a végső határ-megállapításra majd a bíróság ítéletének fényében kerül sor. A Nemzetközi Bíróság a két ügyet egy 1968. április 26-án kelt végzésben egyesítette, majd együtt tárgyalta.

Az ügy kronológiája

- 1958. Genf: a kontinentális talapzatról szóló egyezmény megszületése
- 1966. márc. 31: a dán-holland egyezmény megszületése
- 1967. febr. 2., Bonn: a felek egyezményei a vita Nemzetközi Bíróság elé utalásáról
- 1968. ápr. 26.: a Nemzetközi Bíróság egy végzéssel egyesíti az ügyeket
- 1969. febr. 20.: az ítélet megszületése
- 1971. jan. 28.: a végleges határszerződés

A felek álláspontja

A felek megállapodásukban elsősorban arra kérték a Nemzetközi Bíróságot, hogy a kontinentális talapzatra vonatkozó határmegvonási elveket és az alkalmazandó nemzetközi jogszabályokat állapítsa meg, amely alapján majd ők maguk fogják az ítélet megszűnése után rendezni a fennálló helyzetet. (Az tehát nem szerepelt a kereseti kérelemben, hogy a Nemzetközi Bíróság állapítsa meg a határvonalat a három ország kontinentális talapzata vonatkozásában.)

Dánia és Hollandia álláspontja azon az elven alapul, amely alapján az 1966-os szerződésük is született, a Genfi Egyezmény 6. cikkén. A cikk szerint, ha az egyezményben részes felek nem tudnak megállapodni a határmegvonás kérdésében, akkor az egyenlő távolság elvét kell

alkalmazni, hacsak nincs olyan speciális körülmény, amely indokolná az elvtől való eltérést, ilyen azonban az NSZK esetében nem áll fenn.

Az NSZK álláspontja szerint az Északi-tenger alatt húzódó kontinentális talapzat, a Norvég-árkot kivéve, sehol sem éri el a 200 méteres mélységet, ezért a vitás felek mindegyikének joga van azt a lehetőségek szerint teljes hosszúságban a magáénak tekinteni. Az államokat a partvonalukkal arányos mértékben illeti meg igazságos és méltányos rész a kontinentális talapzathoz. Hozzátette azt is, hogy az egyenlő távolság elve itt azért sem alkalmazható, mert az NSZK partvonala olyan sajátos fizikai jellemzőkkel bír, amelyek így, mint speciális körülmény, indokoltá teszik az egyenlő távolság elvének mellőzését.

A Nemzetközi Bíróság megállapításai

(1) Az igazságos és méltányos rész kérdése

A bíróság először azt a tényt szögezte le, hogy az ügyben nem a kontinentális talapzat felosztásáról van szó, hanem azon, a parti államokat megillető részek elhatárolásáról. Kifejtette, hogy az NSZK által hivatkozott igazságos és méltányos rész doktrínája ellentétes magával a kontinentális talapzatra vonatkozó alapvető tétellel, mely szerint a parti államnak a szárazföldi területének meghosszabbításaként értelmezett talapzathoz *ipso facto* és *ab initio* joga van, és ez a jog minden külön jogi aktus nélkül gyakorolható.

(2) A Genfi Egyezmény 6. cikkének alkalmazása

A bíróság megállapította, hogy a vita eldöntésére ez az egyezmény nem alkalmazható, mivel az NSZK azt csak aláírta, nem ratifikálta, így a benne foglalt rendelkezések nem kötik. A Nemzetközi Bíróság ezzel kapcsolatosan leszögezte, hogy az NSZK-ra csak akkor lenne kötelező ratifikálás hiányában a Genfi Egyezmény, ha az elismerésre vonatkozó magatartása kétséget kizáró és egyértelmű lenne. Ezen felül még a részes feleknek is lehetőségük volt, hogy a 6. cikk vonatkozásában, a 12. cikk alapján fenntartással éljenek, tehát még akkor sem mindig egyértelmű és biztos a cikk alkalmazhatósága, ha az egyezményben részes felekről van szó. Az NSZK esetében pedig az egyértelmű, kétséget kizáró nyilatkozatok is hiányoznak, amelyek alátámasztanák a holland-dán érveket, ezért a Genfi Egyezmény és az abban foglalt egyenlő távolság elve ebben a jogvitában nem alkalmazható.

(3) Az egyenlő távolság elvének kérdése és a nemzetközi szokásjoghoz való viszonya

Dánia és Hollandia többek között arra is hivatkozott, hogy az egyenlő távolság elve olyan, kontinentális talapzatokra vonatkozó nemzetközi szabály, ami szokásjogi jellegéből fakadóan szükségképpen kötelező az NSZK-ra is. Szerintük egy államnak a kontinentális talapzat feletti joga abból ered, hogy az az államterületének víz alatti folytatása, így azon is fennáll a szuverenitása. Ebből kiindulva a *közeliség elvét* kell követni, amikor az ilyen területeket el kell határolni az államok között, vagyis hogy minden államnak az az övezet jusson a kontinentális talapzathoz, amely a saját partjaihoz közelebb van, mint bármely más állam partjaihoz.

A bíróság kifejtette, hogy a felek állítása ésszerű, de az egyenlő távolság elve akkor sem az egyetlen, szükségképpen elv, amelyet a kontinentális talapzaton való határmegvonásra alkalmazhatnak. Az pedig, hogy egy szokásjogi szabályról van szó, valószínű, hogy egy téves feltételezésen alapul. 1945. szeptember 28-án az USA elnöke, Truman, egy beszédében

előadta a kontinentális talapzatra, és az azon való állami határok kijelölésére vonatkozó álláspontját az USA-nak, és ekkor beszélt arról, hogy elsősorban az államok közötti egyenlő távolság elvét tiszteletben tartó kölcsönös megegyezés az, ami a döntő tényező egy elhatárolásnál. Ez az álláspont ugyan tükröződik az 1958-ban megszületett Genfi Egyezmény rendelkezéseiben is, azonban az Egyezmény szövege a kölcsönös megegyezést előtérbe helyezi, és csak annak hiányában nyúl az egyenlő távolság elvének alkalmazásához, amelynek alkalmazhatóságát ki is zárja, amennyiben valamilyen különleges körülmény áll fenn.

A bíróság továbbá azon az alapon is tagadta az egyenlő távolság elvének szokásjogi jellegét, hogy maga a Genfi Egyezmény ad lehetőséget arra a 12. cikkében, hogy az államok fenntartással élhessenek a 6. cikk vonatkozásában, és kizárják annak alkalmazhatóságát. Ez a tény kizárja azt, hogy a rendelkezés általános normatív tartalommal bírjon, ami pedig a szokásjog egyik legfőbb követelménye.

A bíróság azt is kifejtette, hogy ahhoz, hogy egy egyezményben foglaltakat szokásjogi szabálynak, általános nemzetközi jogi normának lehessen tekinteni, az kell, hogy minél több állam ratifikálja, és a reprezentatív részvétel bizonyítsa azt, hogy az adott szabályt a nemzetközi közösség elfogadta. Jelen esetben ehhez még kevés idő telt el 1958 óta, ami önmagában nem lenne akadály, viszont elengedhetetlenül szükséges az államok egységes és egyöntetű gyakorlata a szokásjogi szabály megállapításához, ami viszont kétséget kizáróan hiányzik. Ezért az egyenlő távolságok elvét semmiképpen sem tekinthetjük szokásjogi szabálynak.

Az ítélet - következtetések

A Bíróság 11 szavazattal 6 ellenében következő megállapításokat tette az ítéletben:

- az egyenlő távolságok elvének alkalmazása (az 1958. évi kontinentális talapzatról szóló egyezmény 6. cikke) a felek esetében nem kötelező;
- nem létezik egységes, minden esetre kötelező határmegvonási elv a kontinentális talapzat államok közötti elhatárolására;
- a határmegvonás az érdekelt felek közötti, igazságos elvek alapján létrejött megegyezéstől függ;
- a feleknek a határmegvonáskor figyelembe kell venniük a partvonalak rajzolatát, valamennyi speciális jellemzőt, a kontinentális talapzat geológiai és fizikai tulajdonságait;
- tiszteletben kell tartani a kontinentális talapzat és a partvonal hossza közötti ésszerű arányosságot;
- az államot megillető kontinentális talapzatot az államterület víz alatti természetes folytatásának kell tekinteni, emiatt nem terjedhet ki olyan területre, amely más államterület folytatásának minősül;
- amennyiben a határmegvonás során átfednék egymást az egyes államok területei, akkor azt a feleknek kölcsönös megegyezéssel kell elhatárolniuk, megegyezés hiányában pedig minden államot egyenlő rész illet meg, de abban is megegyezhetnek, hogy közös joghatóság alá vonják az adott területet.

(A Nemzetközi Bíróság ítéletét alapul véve a felek tárgyalásokat folytattak, és végül 1971. január 28-án kötötték meg a határmegvonásra vonatkozó szerződésüket.)

8. LAGRAND-ÜGY

(Németország v. Amerikai Egyesült Államok - 2001)

Az ügy jelentősége

Az eset a diplomáciai védelem problematikáját, valamint a konzuli kapcsolatok jogát szabályozó 1963. évi Bécsi Egyezmény alapján az államokat terhelő jogokat és kötelezettséget világítja meg.

A tényállás

A német állampolgárságú Karl és Walter LaGrand gyermekkoruk óta az Egyesült Államok területén éltek, 1982-ben tartóztatták le őket egy bankrablásban való részvétel miatt, amelyben a bank vezetője meghalt, és egy másik alkalmazott is súlyosan megsérült. 1984-ben az arizonai bíróság mindkettejüket halálra ítélte. A konzuli kapcsolatok jogát szabályozó 1963. évi Bécsi Egyezmény 36. cikke³⁶ értelmében az Amerikai Egyesült Államok (továbbiakban USA) illetékes hatóságának haladéktalanul értesítenie kellett volna a LaGrand testvéreket arról a jogukról, hogy a német konzulátussal érintkezésbe léphetnek. Az USA elismerte, hogy ennek a kötelezettségének nem tett eleget, és a testvérek csak 1992-ben léptek kapcsolatba a német konzulátussal, azután, hogy erről a jogukról egyéb módon tudomást szereztek. Ekkor azonban már az USA eljárási késedelem, hiba miatt nem adott lehetőséget az

³⁶ A konzuli kapcsolatokról Bécsben, 1963. április 24-én elfogadott egyezmény (Magyarországon az 1987. évi 13. tvr. hirdette ki) 36. cikke:

1. A küldő állam honosaival kapcsolatos konzuli feladatok gyakorlásának megkönnyítése érdekében:

a) a konzuli tisztviselőknek joguk van ahhoz, hogy a küldő állam honosaival szabadon érintkezzenek és őket felkeressék. A küldő állam honosainak ugyanígy joguk van ahhoz, hogy a konzuli tisztviselőkkel érintkezzenek és őket felkeressék;

b) amennyiben az érdekelt személy ezt kéri, a fogadó állam illetékes hatóságai kötelesek késedelem nélkül értesíteni a küldő állam konzuli képviselőjét, ha annak konzuli kerületében a küldő állam honosságával rendelkező valamely személyt letartóztattak, bebörtönöztek, előzetes letartóztatásba helyeztek vagy bármely más módon feltartóztattak. A letartóztatott, bebörtönzött, előzetes letartóztatásba helyezett vagy bármely más módon feltartóztatott személy részéről a konzuli képviselőhöz intézett mindenfajta közlést, a fogadó állam illetékes hatóságai ugyancsak késedelem nélkül kötelesek továbbítani. E hatóságok kötelesek késedelem nélkül felvilágosítani az érdekelt személyt a jelen bekezdés alapján biztosított jogairól;

c) a konzuli tisztviselőknek joguk van ahhoz, hogy a küldő állam letartóztatott, bebörtönzött, előzetes letartóztatásba helyezett vagy bármely más módon feltartóztatott honosát felkeressék, vele személyesen beszéljenek, illetve levelezzenek és ellássák jogi képviselőjét. A konzuli tisztviselőknek joguk van felkeresni a küldő állam olyan honosait is, akiket konzuli kerületükben bírói ítélet alapján bebörtönöztek vagy fogvatartanak. A konzuli tisztviselőknek azonban tartózkodniuk kell a bebörtönzött, előzetes letartóztatásba helyezett vagy bármely más módon feltartóztatott személy érdekében való fellépéstől, ha az illető ezt kifejezetten ellenzi.

2. A jelen Cikk 1. bekezdésében említett jogokat a fogadó állam törvényei és más jogszabályai keretében kell gyakorolni, de e törvényeknek és más jogszabályoknak lehetővé kell tenniük azon célok teljes megvalósulását, amelyek érdekében a jelen Cikk az említett jogokat biztosítja.

ítélet kifogásolására. Karl LaGrandot 1999. február 24-én kivégezték. A német állam ekkor a Nemzetközi Bíróság elé vitte az ügyet, ami 1999. március 3-án ideiglenes intézkedést rendelt el, amellyel arra kötelezte az USA-t, hogy a bíróság eljárásának befejezéséig tegyen meg minden olyan intézkedést, amely megakadályozza Walter LaGrand kivégzését és az ügyben való bárminemű intézkedés megtételét. A kivégzést azonban még ezen a napon végrehajtották.

Az ügy kronológiája

- 1982: a LaGrand testvérek letartóztatása
- 1984: a halálos ítélet megszületése
- 1992: a testvérek kapcsolatba lépnek a német konzulátussal
- 1999. február 24.: Karl LaGrand kivégzése
- 1999. március 2.: Németország kereseti kérelmet nyújt be a Nemzetközi Bírósághoz
- 1999. március 3.: a Nemzetközi Bíróság ideiglenes intézkedése; Walter LaGrand kivégzése
- 2001. június 21.: a Nemzetközi Bíróság ítélete

A felek álláspontja

Németország arra kéri a Nemzetközi Bíróságot, hogy állapítsa meg, a következőket:

- az USA megsértette az 1963. évi Bécsi Egyezmény 36. cikk 1 bekezdés c) pontját azáltal, hogy nem értesítette a LaGrand testvéreket a letartóztatásuk után az Egyezményben foglalt jogaikról és lehetőségeikről, valamint azzal, hogy ezáltal megfosztotta Németországot attól, hogy konzuli jogait gyakorolja, és így két német állampolgárt kivégeztek. Ezen felül a diplomáciai védelem nyújtásának lehetőségétől is megfosztotta Németországot, és ezzel megsértette a fent említett egyezmény 5. cikkét, valamint a 36. cikk 1 bekezdését;
- az USA megsértette az Egyezmény 36. cikkének 2 bekezdését azzal, hogy a nemzeti jogában élő eljárási késedelem, hiba doktrínája miatt akadályozta a testvéreket abban, hogy a konzuli kapcsolatfelvételt követően kifogásolhassák az ítéletüket, és ezáltal a 36. cikkben foglalt célok nem valósulhattak meg;
- az USA megsértette a Nemzetközi Bíróság ideiglenes intézkedésében foglaltakat azáltal, hogy elmulasztotta megtenni azokat az intézkedéseket, amelyek megakadályozták volna Walter LaGrand kivégzését és bárminemű intézkedést az ügyében a bíróság eljárásának befejezéséig;
- az USA köteles biztosítékot adni Németország számára, hogy a jövőben ilyen jogsértést nem fog elkövetni, különösképpen a halálbüntetések esetén fontos, hogy biztosítson felülvizsgálati jogot.

Az USA elismerte, hogy megsértette a konzuli kapcsolatokról szóló 1963. évi Bécsi Egyezményt, amikor nem tájékoztatta azonnal a LaGrand testvéreket az Egyezményből fakadó jogaikról, és vállalta, hogy ezért bocsánatot kér Németországtól, és megteszi a szükséges intézkedéseket, hogy a jövőben ilyen eset ne fordulhasson elő. A további német követeléseket nem ismerte el, ugyanis véleménye szerint Németország tulajdonképpen azt kéri a bíróságtól, hogy kvázi fellebbviteli bírósággént járjon el egy nemzeti büntetőügyben.

A Nemzetközi Bíróság megállapításai

(1) A joghatóság kérdése

Németország a Nemzetközi Bíróság joghatóságát az 1963. évi Bécsi Egyezményhez fűzött 1963. április 24-én kelt jegyzőkönyv (továbbiakban Jegyzőkönyv) 1. cikkére alapította, amely szerint az Egyezmény alkalmazásából, illetve értelmezéséből eredő viták megalapozzák a bíróság joghatóságát. Az USA elismerte az Egyezmény megsértését, és a vonatkozó cikk tekintetében a Nemzetközi Bíróság hatáskörét. Véleménye szerint azonban a Németország által hivatkozott diplomáciai védelem kérdésköre (mint a testvérek által elszenvedett egyéni jogsérelem orvoslása az állampolgárság szerinti ország fellépésével) az általános nemzetközi jogi szabályokból ered, és nem az 1963. évi Bécsi Egyezmény rendelkezik róla (ez csak a konzuli segítségnyújtást szabályozza), így ebben a tárgyban nem áll fenn a Nemzetközi Bíróságnak a Jegyzőkönyv szerinti joghatósága. Ugyanez vonatkozik a bíróság ideiglenes intézkedésének megsértésére vonatkozó kérdés elbírálására, és Németországnak arra a kérésére is, miszerint a bíróság kötelezze az USA-t olyan biztosíték adására, amely kizárja a jövőben hasonló esetek előfordulását. Olyan kötelezettség keletkeztetésére ugyanis nem jogosult a bíróság, amely jellegében különbözik azoktól a kötelezettségektől, amelyekkel az USA-nak az Egyezményhez való csatlakozáskor számítania kellett.

A Nemzetközi Bíróság elutasította az USA érvelését. Álláspontja szerint nemcsak az 1963. évi Bécsi Egyezmény szövegének megsértése, hanem az általa keletkeztetett jogok sérelmének elbírálása is a bíróság joghatóságába tartozik. Ami pedig a bíróság által hozott ideiglenes intézkedést illeti: amennyiben a bíróság joghatósága megállapítható egy jogvita kapcsán, akkor az minden vele összefüggő, a felek jogait védő intézkedés megsértésének elbírálására is kiterjed. Ugyanez vonatkozik a bíróság által alkalmazható szankciókra, konkrétan a biztosítékadás elrendelésére: ha a bíróságnak kiterjed a hatásköre a vita eldöntésére, akkor nem szükséges külön hatáskör a megfelelőnek ítélt szankció elrendelésére sem.

(2) A német kereseti kérelem elfogadhatósága

Az USA elismerte, hogy megsértette az 1963. évi Bécsi Egyezmény rendelkezéseit, de alaptalannak tartotta Németország kereseti kérelmének többi részét, ugyanis véleménye szerint ezekben Németország tulajdonképpen arra kérte a bíróságot, hogy fellebbviteli fórumként járjon el egy nemzeti büntetőügyben. Hivatkozott továbbá Németország késedelmére, hiszen a fivéreknél 1992-ben sikerült érintkezésbe lépnie a konzulátussal, de az semmit sem tett egészen 1999-ig. Emellett kifejtette azt is, hogy a testvérek nem merítették ki a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségeket, emiatt pedig Németország nem nyújthat diplomáciai védelmet.

A Bíróság nem fogadta el az USA érveit. Az, hogy a bíróság feladata többek között az Egyezmény vonatkozó rendelkezéseinek elemzése, valamint az alkalmazható szankciók meghatározása, nem jelenti, hogy fellebbviteli bírósággént járna el egy nemzeti ügyben. Ami a rendelkezésre álló jogorvoslat kimerítését, és a „késedelmes” konzuli fellépést illeti, a bíróság álláspontja az volt, hogy mivel az USA volt az, aki elmulasztotta értesíteni a testvéreket a jogaikról, ezért nem hivatkozhat emiatt elfogadhatatlanságra. Hiszen ha sor került volna konzuli eljárásra, akkor a testvérek talán hatékonyabban érvényesíthették volna a bíróság előtt a jogaikat, a konzuli fellépésre pedig egyébként sincs határidő szabva.

(3) A 36. cikk 1. bekezdés b) pontja

Az USA elismerte, hogy elmulasztotta a jelen cikkben foglalt azon kötelezettségét, hogy közvetlenül a letartóztatást és elzárást követően értesítse a fivéreket az egyezményben foglalt jogaikról. A német fél szerint az 1. bekezdés b) pontjának megsértése, egyben az egész bekezdés megszegését is jelentette, ezen felül az amerikai eljárási szabályok miatt Németországnak a tárgyalási szakaszon kívüli beavatkozása az ügybe már nem is lett volna képes ilyen súlyú jogsérelmet helyreállítani. Hivatkozott továbbá arra, hogy a 36. cikk megsértése egyéni jogsérelmet jelent. Ezzel szemben az USA arra hivatkozott, hogy 1992 óta szabadon gyakorolhatták volna a felek a konzuli jogokat, erre azonban sokáig nem került sor. Ezen felül amerikai vélemény szerint pedig az 1963. évi Bécsi Egyezmény alapján a konzuli értesítés és kapcsolatfelvétel államokat, és nem egyéneket megillető jog még akkor sem, ha az államnak joga van konzuli védelemben részesíteni őket. A bíróság álláspontja szerint a 36. cikk 1. bekezdésének rendelkezései egységet képeznek, ezért bármelyik elem megsértése a többi megsértését is maga után vonja, egyéni jogokat képeznek, ezért a Jegyzőkönyv 1. cikke alapján a nemzeti bíróság előtt is lehet rájuk hivatkozni.

(4) A 36. cikk 2. bekezdésében foglalt kötelezettség kérdése

Ezen cikk alapján az USA köteles biztosítani azt, hogy a belső jogi rendelkezési ne akadályozzák a cikkben foglalt célok érvényesülését. A bíróság álláspontja szerint ez nem arra kötelezi az államot, hogy külön jogorvoslati rendelkezéseket alkossanak, a lényeg az, hogy a fogadó állam jogi rendelkezéseit az 1. bekezdésben foglalt jogokkal összhangban alkalmazzák, ezért magában az eljárási hiba, késedelem doktrínája sem jelent jogsértést. Probléma akkor van, ha a doktrína alkalmazása akadályozza a 36. cikk 1. bekezdésében foglaltak érvényesülését.

(5) A Nemzetközi Bíróság ideiglenes intézkedésének megsértése

A vita itt az ideiglenes intézkedés kötelező ereje körül forgott, amit az USA nem ismert el. Németország a Nemzetközi Bíróság Statútumának³⁷ és az ENSZ Alapokmányának³⁸ a szelleméből vezette le a kötelező jelleget. Az USA pedig arra hivatkozott, hogy a német fél a kivégzés előtti utolsó pillanatban fordult a bíróság elé, és azzal az alapvető eljárási elveket sértene meg a Nemzetközi Bíróság, ha kötelező erejű intézkedést hozott volna, valamint kifejtette, hogy sem a Statútum, sem az Alapokmány hivatkozott szakaszainak szövegezése nem támasztja alá az intézkedés kötelező erejét.

A bíróság először tüzetesen megvizsgálta a Statútum 41. cikkének (1) bekezdését mindkét hivatalos nyelven (angol és francia), de a nyelvtani értelmezéssel nem ért célt, mert nem tekinthető egyértelműen azonosnak a két szöveg a kötelező erő tekintetében, ezért a

³⁷ A Nemzetközi Bíróság Statútuma 41. cikk (1) bekezdése (1956. évi I. tv.): A Bíróságnak, ha úgy véli, hogy a körülmények ezt megkívánják, jogában áll megjelölni azokat az ideiglenes rendszabályokat, amelyek alkalmazása szükséges bármelyik fél jogainak biztosítása céljából. A végleges határozat meghozataláig a javasolt rendszabályokról a feleket és a Biztonsági Tanácsot haladéktalanul értesíteni kell.

³⁸ ENSZ Alapokmány 94. cikk (1956. évi I. tv.): Az Egyesült Nemzetek mindegyik tagja kötelezi magát, hogy minden olyan jogvitában, amelyben félként szerepelt, alkalmazkodni fog a Nemzetközi Bíróság határozatához.

Ha valamely jogvitában szereplő egyik fél a Bíróság által hozott ítéletből folyó kötelezettségének nem tesz eleget, a másik fél a Biztonsági Tanácshoz fordulhat, amely ha szükségesnek tartja, ajánlásokat tehet, vagy határozatokat hozhat az ítélet végrehajtása céljából foganatosítandó rendszabályok felől.

szerződések jogáról szóló 1969. évi Bécsi Egyezményt hívta segítségül, amely szerint a hivatalos szövegek közötti ellentét a jogalkotó célja szerinti értelmezéssel³⁹ oldható föl. Ennek alapján pedig kötelezőnek kell tekinteni az ilyen jellegű intézkedéseket. Az Alapokmány 94. cikke vonatkozásában pedig leszögezte, hogy a megszüvegezésben azért használták a „rendszabályok” kifejezést, mert az nem kizárólag az ítéletekre vonatkozik, hanem minden, a NB által hozott döntésre, ennél fogva ezeket is kötelező erejűnek kell tekinteni.

(6) Az USA kötelezettsége a nemzeti jog módosítására

Németország olyan garanciát szeretett volna kapni, ami biztosítja őt arról, hogy a jövőben nem fordulhat elő hasonló eset német állampolgárokkal. A bíróság véleménye szerint ez a kérés nagyobb tartalommal bír, mint az USA bocsánatkérése, ugyanis speciális intézkedések megtételét igényli. A jelen esetben nem a belső jogi szabálynak a léte (az eljárási késedelem, hiba doktrínája) volt a jogsértés oka, hanem a körülmények és a doktrína együtthatása vezetett idáig. A NB mindenesetre úgy határozott, hogy az USA ígéretét a további jogsértések megakadályozására el kell fogadni, mint elegendő biztosítékot, és az országra bízni, hogy megvalassza az ennek megvalósításához szükséges eszközöket.

Az ítélet rendelkező részéből

- Az USA megsértette az 1963. évi Bécsi Egyezmény 36. cikkének 1. bekezdését azzal, hogy nem értesítette közvetlenül a letartóztatásuk után a LaGrand testvéreket az egyezményben foglalt jogaikról, és azzal, hogy ezáltal megfosztotta Németországot attól a lehetőségtől, hogy gyakorolja az Egyezményből fakadó jogait. (14/1 szavazattal)
- Az USA megsértette az 1963. évi Bécsi Egyezmény 36. cikkelyének 2. bekezdését, amikor belső jogi szabályokra hivatkozva nem adott arra lehetőséget, hogy a konzulátussal való kapcsolatfelvétel után az eljárást és az ítéletet felülvizsgálják. (14/1 szavazattal)
- Az USA megsértette a Nemzetközi Bíróság ideiglenes intézkedésében foglaltakat, mikor kivégezte Walter LaGrandot. (13/2 szavazattal)
- Németországnak el kell fogadnia általános biztosítékként az USA kötelezettségvállalását, miszerint a jövőben előforduló hasonló esetek kiküszöbölése végett speciális szabályokat vezet be azért, hogy az 1963. évi Bécsi Egyezmény 1. bekezdésének (b) pontjában foglalt kötelezettségének eleget tudjon tenni. (egyhangúlag elfogadva)
- Miután az USA német állampolgárokat súlyos büntetéssel sújtott anélkül, hogy az 1963. évi Bécsi Egyezményben foglalt jogait biztosította volna, a jövőben az USA-nak kötelessége, hogy a maga által választott eszközökkel biztosítsa az ítéletek felülvizsgálatának lehetőségét a Bécsi Egyezményben foglalt jogok fényében. (14/1 szavazattal)

9. A 2000. ÁPRILIS 11-I LETARTÓZTATÁSI PARANCS ÜGYE

(Kongói Demokratikus Köztársaság v. Belgium)

Az ügy jelentősége

³⁹ 1969. évi Bécsi egyezmény 31. cikk

Ez az ügy elsősorban az univerzális joghatóság, a diplomáciai mentesség kérdését, illetve a diplomáciai védettséggel rendelkező személyek sérthetetlenségét helyezte középpontba, amellyel kapcsolatosan a Nemzetközi Bíróság számos lényeges megállapítást tett.

Tényállás

A Kongói Demokratikus Köztársaság 2000 októberében nyújtott be keresetet Belgium ellen, miután 12 belgiumi lakos (közülük 5 volt belga állampolgár) bírósághoz fordult, aminek következményeként 2000. április 11-én a belga elsőfokú bíróság vizsgálóbírája nemzetközi letartóztatási parancsot adott ki Abdulaye Yerodia Ndombasi, akkori kongói külügyminiszter ellen. A külügyminisztert azzal gyanúsították, hogy az 1949-es Genfi Egyezményt és annak jegyzőkönyveit súlyosan megsértette valamint más, emberesség elleni bűncselekményeket is elkövetett. A letartóztatási parancs alapján Yerodia 1998 augusztusában számos, a fajgyűlöltre buzdító beszédet tartott, amely Belgiumban büntetendőnek számít. Belgiumban létezik két törvény, amely a Genfi Egyezmény illetve jegyzőkönyveinek a megsértését valamint az emberi jogok súlyos megsértését büntetni rendeli, ilyen esetekben a belga bíróságnak a joghatósága fennáll, bárhol is kövessék el ezeket a cselekményeket. Ezzel tehát univerzális joghatóságot teremt magának, hiszen a cselekményeket nem belga területen követték el, a cselekményekkel megvádolt külügyminiszter sem belga és nem is tartózkodott belga területen, továbbá az áldozatok között sem voltak belgák. Mindazonáltal a belga jogszabályok rendelkezései szerint, maga a mentesség, ami az adott személy hivatali minőségéhez kapcsolódik, önmagában még nem akadályozza meg a belga törvények alkalmazhatóságát. Belgium a letartóztatási parancsot 2000 nyarán eljuttatta a Kongói Demokratikus Köztársaságnak és ezzel egyidejűleg az Interpolnak⁴⁰ is, amely – belga kérésre – ún. „vörös jegyzéket”⁴¹ adott ki 2001 szeptemberében. Közben 2000 novemberében Yerodiát oktatásügyi miniszterré nevezték ki, azonban 2001 áprilisától már semmiféle közjogi tisztséget sem viselt.

Az ügy kronológiája

- 2000. április 11.: a belga elsőfokú bíróság vizsgálóbírája elrendeli a kongói külügyminiszter letartóztatását, akit azzal vádolnak, hogy 1998-ban súlyos emberesség elleni, valamint a Genfi Egyezményt és annak jegyzőkönyveit sértő bűncselekményeket követett el azért, hogy különböző, fajgyűlöltre buzdító beszédek tartott.
- 2000 nyara: a letartóztatási parancs eljut a kongói hatóságokhoz és az Interpol is értesítik.
- 2000. október 17.: Kongói Demokratikus Köztársaság keresetet nyújt be a Nemzetközi Bírósághoz és ezzel együtt a Bíróság Statútuma alapján ideiglenes intézkedések kibocsátását kéri.
- 2000. november: Yerodiát oktatásügyi miniszterré nevezik ki.
- 2001. április: Yerodia hivatali minősége megszűnik.
- 2001. szeptember: az Interpol „vörös jegyzéket” bocsát ki.

⁴⁰ International Criminal Police Organization

⁴¹ Az Interpol különböző fokozatú értesítéseket bocsáthat ki. A vörös azt jelzi, hogy körözik világszerte, és nemcsak a letartóztatásra, hanem a kiadatásra is vonatkozik. Két fajtája van: letartóztatási parancs alapján adják ki, hogy az eljárást le lehessen folytatni (jelen eset) vagy egy adott bíróság döntése alapján ítéletet kell végrehajtani.

A felek álláspontja

A Kongói Demokratikus Köztársaság a beadványában arra hivatkozott, hogy Belgium a saját magának tulajdonított univerzális joghatóság révén megsértette azt az ENSZ Alapokmányban foglalt alapelvet, miszerint „A Szervezet (ENSZ) valamennyi tag szuverén egyenlőségének elvén alapszik.” (2. cikk 1. bekezdés) Továbbá arra, hogy Belgium egy másik állam (Kongói Demokratikus Köztársaság) területére is kiterjesztette joghatóságát, azaz Belgium a szuverenitás alapelvét is megsértette, mivel megszegte a szuverén állam külügyminiszterének diplomáciai mentességére vonatkozó szabályokat.

A Kongói Demokratikus Köztársaság a következők megállapítását kérte a Bíróságtól:

- Belgium a letartóztatási parancs kibocsátásával a Kongói Demokratikus Köztársaság vonatkozásában megszegte a külügyminiszterekre vonatkozó sérthetetlenség valamint büntetőjogi mentesség kapcsán kialakult szokásjogi szabályokat (l. 1961. évi, a diplomáciai kapcsolatokról szóló Bécsi Egyezmény 32. cikke; 1963. évi, konzuli kapcsolatokra vonatkozó Bécsi Egyezmény; és az 1969. évi, az állami küldöttségek jogi helyzetére vonatkozó New York-i Egyezmény.)
- Állapítson meg a Bíróság megfelelő elégtételt, illetőleg kártérítést a Kongói Demokratikus Köztársaságnak okozott erkölcsi károkért.
- A letartóztatási parancs, mivel kibocsátására a nemzetközi jogba ütköző módon került sor, nem hajtható végre, Belgiumban sem.
- A bíróság hívja fel Belgiumot, hogy vonja vissza a letartóztatási parancsot.

A Kongói Demokratikus Köztársaság a kérések benyújtásával egy időben ideiglenes intézkedések kibocsátását kezdeményezte (amelyet a Bíróság elutasított).

A fentiekkel szemben, Belgium kérte a kereset elutasítását, mert a Bíróságnak nincs joghatósága az ügy elbírálására és/vagy a keresetet nem elfogadható, a következők szerint. Úgy vélte, azáltal, hogy a külügyminiszter nem viselt többé tisztséget, ez véget vet minden vitának, és a kongói kereset elveszti relevanciáját. A kereset azért sem elfogadható, mivel a körülmények alapvetően megváltoztak, illetve a belga jog alapján nem használtak ki minden jogorvoslati lehetőséget, ami a külügyminisztert megillette volna. Végül pedig a "non ultra petita" szabályra hivatkoztak (a bíró ne lépje túl a felek kérelmének határait).

A Nemzetközi Bíróság megállapításai

(1) A jogvita fennállásának kérdése

Belgium nem tagadta, hogy jogvita állt fenn közte és a Kongói Demokratikus Köztársaság között, de úgy vélték, ez relevanciáját veszítette, mivel Yerodia többé semmilyen tisztséget sem visel. Mivel nincs jogvita, a Bíróságnak sincs joghatósága elbírálni az ügyet. A Bíróság ezt elutasította, és megállapította, hogy a jogvita⁴² fennáll. A joghatóság kérdése akkor dől el, amikor a keresetet benyújtják a Bírósághoz. Mivel a Bíróság megállapította a joghatóságát⁴³, ezért az továbbra is fennáll, tekintet nélkül az utóbb bekövetkezett eseményekre.

⁴² Ebben az esetben ugyanis a jogvita minden fogalmi eleme adott: két fél között az egyetértés hiánya a jog vagy a tények tekintetében illetve jogi nézetek, érdekek ütközése, amelyben az egyik fél állítását a másik pozitív módon cáfolja.

⁴³ Belgium 1958-ban, a Kongói Demokratikus Köztársaság pedig 1989-ben írta alá a nyilatkozatot a kötelező joghatóság elismeréséről, és egyik sem fűzött hozzá fenntartást.

(2) A hivatali tisztség megszűnésének következményei

Belgium kérelme szerint mivel Yerodia nem visel hivatali tisztséget, és az ügy elveszítette relevanciáját, a Bíróság nem foglalkozhat az ügy érdemi kérdéseivel. A Bíróság úgy találta, hogy Yerodia pozíciójában bekövetkezett változások nem vetnek véget a jogvitának, és nem fosztják meg a keresetet az érdemi vizsgálat lehetőségétől.

(3) A körülmények lényeges megváltozásának kérdése

A körülmények lényeges megváltozása folytán a Bíróságnak nincs joghatósága és/ vagy a kereset nem elfogadható. Belgium ezt azzal indokolta, az eljárás lefolytatása ellentétes lenne a jogbiztonság követelményével. A Bíróság megállapította, hogy a jogvita jellege nem változott olyan mértékben, ami a jogbiztonságot veszélyeztetné, így ezt a kifogást is elutasította.

(4) A belső jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Belgium további érve az volt, hogy az ügyben felmerült a kongói állam részéről diplomáciai védelem kérdése, de jelen esetben nem merítették ki a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségeket. Belgium elismerte, hogy eleinte a Kongói Demokratikus Köztársaságnak közvetlen jogi érdekeltsége volt az ügyben, de mihelyt a körülmények megváltoztak (Yerodia nem viselt tisztséget, ezáltal egyszerű kongói állampolgárrá vált), már nem a közjogi tisztséget ellátó személyt megillető mentességről, hanem az állam állampolgárával kapcsolatban gyakorolható a diplomáciai védelemről beszélhetünk a volt külügyminiszterrel kapcsolatban.

A Bíróság végül úgy döntött, hogy bár valóban bekövetkezett a fent említett változás a volt külügyminiszter körülményeiben, magán a jogvita jellegén ez nem változtatott. A tény az, hogy a letartóztatási parancsot egy olyan személlyel szemben adták ki, aki akkor külügyminiszter volt, a kérdés az, hogy ez mennyire sérti a Kongói Demokratikus Köztársaság jogait. Tehát Kongó nem a saját állampolgára védelmében lépett fel, így Belgium sem kérheti a belső jogorvoslati lehetőségek kimerítését.

(5) A Bíróság keresethez kötöttségének kérdése

A *non ultra petita* szabály lényege, hogy miközben a Bíróság dönt eléje tárt kérdésekben, tartózkodnia kell olyan kérdések megválaszolásától, amelyeket a beadvány nem tartalmaz. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy a Bíróság nem mutathat rá bizonyos alapvető szempontokra a jogi érvelésben. A Bíróság tehát ennek alapján elutasította Belgium kifogásait, és úgy vélte, van joghatósága, hogy az ügyet elbírálja. Megállapította továbbá, hogy a kongói beadványban foglaltak nem veszítették el jogi relevanciájukat, így a keresetet elfogadhatja, és az ügyet érdemben is elbírálhatja.

(6) A diplomáciai mentesség kérdése

A Kongói Demokratikus Köztársaság szerint külügyminiszterét megilleti a sérthetetlenséghez való jog illetve a büntetőjogi mentesség, még hozzá kivétel és tekintet nélkül arra, hogy az adott cselekményt milyen minőségében követte el. Tehát nem lehet eljárni ellene, amíg hivatalban van. Ennek az a célja, hogy így a miniszter akadályoktól mentesen, szabadon láthassa el feladatát. Belgium fenntartotta azt az álláspontját, miszerint a mentesség csak azon

tettekre vonatkozik, amelyeket hivatali tevékenységük alatt követtek el. Ez alapján Yerodia nem élvezett mentességet, amikor az állítólagos cselekményeket, amelyekkel megvádolták, elkövette. Így Belgium a letartóztatási parancsot is úgy értékelte, hogy az maga Yerodia személye ellen irányul.

A Bíróság szerint az 1961. évi diplomáciai kapcsolatokról szóló, valamint az 1963. évi konzuli kapcsolatokról szóló Bécsi Egyezmények⁴⁴ alapján a külügyminisztereket (az állam- és kormányfőkkel együtt) megilleti a polgári és büntető joghatóság alóli mentesség, mivel a szokásjog alapján ezt azért biztosítják, hogy hivatali tevékenységét akadályok nélkül végezhesse. A külügyminiszter tehát sérthetetlenséget és teljeskörű büntetőjogi mentességet élvez. Mindazonáltal nem tehető különbség a tettei között aszerint, hogy melyeket követte el hivatalos minőségben és melyeket magánemberként vagy aszerint, hogy mit követett el a hivatalba lépése előtt illetve alatt.

A Bíróság maga is megvizsgálta az államok gyakorlatát, (pl. Egyesült Királyság és Franciaország), és arra jutott, hogy nem alakult ki szokásjog a külügyminiszterekre vonatkozó büntetőjogi mentesség és sérthetetlenség alóli kivétellel kapcsolatban olyan esetben, ahol a külügyminisztert háborús bűnök, illetve emberiség elleni bűnök elkövetésével vádolják.

A Bíróság vizsgálta ezt az univerzális joghatóság vonatkozásában is. Ennek lényege, hogy az emberiség (nemzetközi közösség) alapvető érdekeit sértő cselekmények esetén bármely állam eljárhat a büntetőjogi felelősségrevonás ügyében, ilyenkor ugyanis ez az állam úgy lép fel, mint nemzetközi közösség képviselője. A Bíróság ezzel kapcsolatban elemezte a különböző nemzetközi büntető törvényszékek működését is, és megállapította, hogy kialakult gyakorlatból még nem vonható le az a következtetés, hogy kialakult volna valamiféle szokásjog a joghatóság alóli mentesség kivételeire vonatkozóan.

A Bíróság azt is megjegyezte, hogy önmagában a joghatóság megállapítása nem jelenti, hogy a joghatóság mindenre kiterjed és ne létezne diplomáciai mentesség. Ugyanakkor a diplomáciai mentesség hiánya sem egyenlő azzal, hogy a joghatóság automatikusan kiterjedne rá. A büntetőjogi joghatóság kiterjesztése nem érinti a diplomáciai mentességet.

Maga a Bíróság is hangsúlyozta, a büntetőjogi mentesség nem jelent büntetlenséget és nem képezi akadályát a büntető eljárásnak ha:

- saját hazájukban ezek a személyek nem élveznek ilyen mentességet
- a saját országa dönthet úgy, hogy a diplomáciai mentességről lemond
- ha az illető többé már nem visel külügyminiszteri tisztséget
- ha a Nemzetközi Büntetőbíróság vagy törvényszék előtt kívánják felelősségre vonni.

(7) A szuverén egyenlőség megsértésének kérdése

Mindezek után a Bíróságnak el kellett döntenie, hogy Belgium valóban megsértette-e az államok közötti szuverén egyenlőség alapelvét.

Belgium tagadta, hogy megsértette volna a Kongói Demokratikus Köztársaság szuverenitását, és vitatta, hogy sérül a büntetőjogi mentesség, ha egy harmadik államban tartóztatják le a volt

⁴⁴ Ezeknek a felek részesei, később hivatkoztak az 1969-es az állami küldöttségek jogi helyzetére vonatkozó New York-i Egyezményre is, azonban ennek a felek nem részesei.

külgügyminisztert, bár ez esetben szerintük bármilyen ilyen jellegű jogsértésért közvetlenül az a harmadik állam és nem Belgium felelős.

A Bíróság úgy találta, hogy a letartóztatási parancs természete és célja valóban olyan, amely a kongói külgügyminiszter diplomáciai mentességét megsértette, ezáltal a Kongói Demokratikus Köztársaság irányában is jogsértést valósított meg. A Bíróság azt is kihangsúlyozta, hogy Belgium maga is elismerte, hogy a nemzetközi letartóztatási parancs kibocsátásának célja az volt, hogy legális jogalapot teremtsen a kongói külgügyminiszter letartóztatásához.

(8) Az elégtétel kérdésköre: a letartóztatási parancs sorsa

Belgium szerint a letartóztatási parancsot nem kell visszavonni, mivel az nem sérti a szóban forgó diplomáciai mentességet. A Bíróság a döntésekor a *Chorzów-ügyre*⁴⁵ támaszkodott. Az itt kimondottak alapján a kártérítésnek olyannak kell lennie, amely képes arra, hogy helyreállítsa az eredeti helyzetet, már amennyiben ez lehetséges. A letartóztatási parancs jogellenes, így Belgiumnak hatályon kívül kell helyeznie azt.

Az ítélet rendelkező részéből

- elutasította Belgiumnak a Bíróság joghatóságával és a kereset elfogadhatóságával kapcsolatos kifogásait, és úgy találta, joga van érdemben megvizsgálni a keresetet;
- megállapította, hogy a kongói kereset megalapozott, és azt, hogy Belgium nem tartotta tiszteletben Yerodia büntetőjogi mentességét illetve sérthetlenségét;
- felhívta Belgiumot, hogy helyezze hatályon kívül a letartóztatási parancsot.

⁴⁵ Állandó Nemzetközi Bíróság, 1929.